

Tolstoy Leo

Άννα Καρένιν

Λεβ Τολστοϋ
Άννα Καρένιν

«Public Domain»

1878

Толстой Л. Н.

Άννα Καρένιν / Л. Н. Толстой — «Public Domain», 1878

© Толстой Л. Н., 1878

© Public Domain, 1878

Содержание

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ	5
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ	30
Κонец ознакомительного фрагмента.	41

Tolstoy Leo, graf Άννα Καρένιν

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Όλοι αι ευτυχίαοι ομοιάζουν, κάθε όμως δυστυχία έχει την ιδιαίτεράν της μορφήν.

Σύγχυσις άκρα επεκράτει εις την οικογένειαν Ομπλόνσκυ. Η κυρία είχε πληροφορηθή ότι ο σύζυγός της ευρίσκετο εις σχέσεις μετά της Γαλλίδος διδασκαλίσης και είχε διακηρύξει ότι δεν ηδύνατο πλέον να ζήση υπό την ιδίαν με αυτόν στέγην. Η κατάστασις αύτη διήρκει από τριών ήδη ημερών και επέξεν επαχθώς ου μόνον τους συζύγους, αλλά και όλα τα μέλη της οικογενείας· οι δυο σύζυγοι ησθάνοντο ότι η συνοίκησις των δεν είχε πλέον λόγον υπάρξεως και ότι, τελεσιδικώς, ήσαν πλειότερον ξένοι προς αλλήλους παρ' όσον είνε οι ταξειδιώται οι συναντώμενοι εντός πανδοχείου.

Η κυρία δεν εξήρχετο πλέον από το ιδιαίτερόν της διαμέρισμα· ο δε πρίγκηψ Ομπλόνσκυ, από τριών ήδη ημερών δεν είχαν εμφανισθή εις την οικίαν του· και τα παιδιά, εγκαταλειφθέντα εις εαυτά, περιεφέροντο ανά πάσαν την οικίαν.

Κατά την τρίτην ημέραν της έριδος ο πρίγκηψ Στέφανος Αρκαδιέβιτς Ομπλόνσκυ, ο **Στίβα**, όπως τον ωνόμαζον κοινώς, εξύπνησε κατά την συνήθειάν του κατά την ογδόην πρωινήν ώραν. Μόλις αφυπνισθείς συνέσπασε τας οφρύς. Εντός της φαντασίας του ανεπόλησε τότε όλας τας λεπτομερείας της ρήξεώς του προς την πριγκήπισσαν και ησθάνθη εαυτόν εντός αδιεξόδου, υποφέρων κυρίως εκ του ότι είχε την συναίσθησιν ότι αυτός ήτο η αιτία όλης εκείνης της αναστατώσεως.

– Ναι! Δεν θα με συγχωρήση, δεν δύναται να με συγχωρήση, και, το τρομερότερον, ότι είνε ιδικόν μου το σφάλμα.

Η μάλλον δυσάρεστος στιγμή υπήρξεν εκείνη, καθ' ήν επιστρέψας εκ του θεάτρου, ευρήκε την πριγκήπισσαν εν τω θαλάμω της κρατούσαν την μοιραίαν επιστολήν, η οποία της είχε αποκαλύψει τα πάντα.

Η σύζυγός του, η Δόλλυ του, την οποίαν είχε γνωρίσει διαρκώς απερροφημένην από τας οικιακάς ασχολίας, εκάθητο ακίνητος, με το σημείωμα εις το χέρι και τον παρετήρει μετ' απελπισίας και οργής.

– Τι σημαίνει τούτο; Τι σημαίνει τούτο; επανέλαβεν επιδείξασα εις αυτόν την επιστολήν.

Επί τη αναμνήσει ταύτη, όπως συχνάκις συμβαίνει, ολιγώτερον εστενοχώρει τον πρίγκηπα η ενδόμυχος εναντίον εαυτού μομφή από του τρόπου κατά τον οποίον είχαν αποκριθή εις την ερώτησιν εκείνην.

Ο Ομπλόνσκυ δεν είχε λάβει καιρόν να προπαρασκευάση συμπεριφοράν ανάλογον προς την δημιουργηθείσαν κατάστασιν. Αντί να διαμαρτυρηθή, ν' αρνηθή, να δικαιολογηθή, να ζητήση συγγνώμην, ή να φανή αδιάφορος, διότι όλα αυτά ήσαν προτιμότερα από εκείνο που είχε κάμει – η μορφή του διεστάλη χωρίς να το θέλη, υπό το σύνθηδες μειδιάμά του. Προ του μειδιάματος εκείνου, η Δόλλυ ώρμησεν έξω του δωματίου. Από δε της στιγμής εκείνης η πριγκήπισσα απέφυγε να τον ίδη.

«Όλα αυτά προέρχονται από το ηλίθιον εκείνο μειδιάμα!» εσκέφθη ο Ομπλόνσκυ.

– Αλλά τι να γείνη τόρα, τι να κάμω; διηρώτα εαυτόν εν απελπισία χωρίς να κατορθώση να εύρη απάντησιν.

Εις την ερώτησιν αυτήν δεν υπήρχεν άλλη απάντησις πλέον εκείνης, την οποίαν δίδει η ζωή εις τα δυσκολώτερα των προβλημάτων: πρέπει να επαφιέμεθα εις τον χρόνον, δηλαδή να λησμονώμεν.

– Κατόπιν θα ίδωμεν! εσκέφθη ο πρίγκηψ Ομπλόνσκυ.

Ηγέρθη, εφόρεσε τον κοιτωνίτην του και εκωδώνισε δυνατά.

Αμέσως ο γηραιός του έμπιστος, ο θαλαμηπόλος Μάτβει, εισήλθε φέρων τα ενδύματα του κυρίου του, της μπότες του και έν τηλεγράφημα.

– Πρόκειται περί εγγράφων του υπουργείου; ηρώτησεν ο πρίγκηψ λαμβάνων το τηλεγράφημα.

Το απεσφράγισε και η μορφή του εφωτίσθη.

– Μάτβει, είπεν, η αδελφή μου Άννα Καρένιν θα έλθη αύριον.

– Ευλογητός ο Θεός! είπεν ο Μάτβει.

Ήθελε διά τούτου να υποδείξη ότι κατενόει όσον και ο κύριός του την σημαντικότητα της επισκέψεως εκείνης: δηλαδή ότι η Άννα Καρένιν, η ευνοουμένη αδελφή του πρίγκηπος, θα κατώρθωνε να συμφιλιώση τους συζύγους.

– Η κυρία έρχεται μόνη ή μετά του κυρίου; ηρώτησεν ο Μάτβει.

– Μόνη.. Πήγαινε ν' ανακοινώσης την είδησιν αυτήν εις την πριγκήπισσαν.

– Εις την πριγκήπισσαν Δάρια Αλεξανδρόβνα; ηρώτησεν ο Μάτβει με κάποιον δισταγμόν.

– Ναι, εις την σύζυγόν μου και δος της το τηλεγράφημα. Κατόπιν έλα να μου φέρης την απάντησιν.

– Υπακούω.

Ο Ομπλόνσκυ είχε σχεδόν ενδυθή οπότεν ο Μάτβει επανήλθε με το τηλεγράφημα εις το χέρι, βαδίζων δε βραδέως και αναγκάζων της μπότες του να τρίζουν.

– Η κυρία πριγκήπισσα μ' επεφόρτισε να σας είπω ότι αναχωρεί. «Ας κάμουν όπως θέλουν!» μου είπε.

Ο Ομπλόνσκυ εχαμήλωσε την κεφαλήν και η μορφή του προσέλαβεν έκφρασιν αγωνίας.

– Εν τούτοις δεν πρέπει να παραταθή αυτή η κατάσταση, είπε προσπαθών να ενθαρρύνη εαυτόν.

Ηγέρθη δε, διήλθε το σαλόνι με ταχέα βήματα και ήνοιξε την θύραν, την φέρουσαν προς το διαμέρισμα της πριγκηπίσσης.

Η Δάρια Αλεξανδρόβνα ίστατο εν μέσω παντός είδους αντικειμένων διεσκορπισμένων εντός του δωματίου, έμπροσθεν μιας ματιοθήκης εντός της οποίας κάτι ανεζήτει.

Όταν ήκουσε τα βήματα του συζύγου της, έστρεψε το βλέμμα προς την θύραν, προσπαθούσα να προσλάβη έκφρασιν αυστηράν και περιφρονητικήν.

Διά δεκάτην φοράν κατά το διάστημα των τριών εκείνων ημερών, είχε δοκιμάσει ανεπιτυχώς να αμπαλλάρη τας αποσκευάς της και τας των τέκνων της, ίνα τας μεταφέρει εις της μητρός της, αλλά δεν ηδύνατο να καταλήξη εις οριστικόν τι. Έλεγε διαρκώς ότι θα έφευγεν, αν και κατενόει ότι δεν ήτο δυνατόν το τοιούτον.

– Δόλλυ, είπεν εκείνος δειλώς.

Εκράτει δε ημιβυθισμένην την κεφαλήν εντός των ώμων ίνα προσλάβη ύφος συντετριμμένου και μετανοούντος αμαρτωλού, αλλά και παρά τούτο, ηκτινοβόλει από νεότητα και υγείαν.

Εκείνη, διά γοργού βλέμματος, τον ητένισεν από κεφαλής μέχρι ποδών και εφάνη σκεπτομένη.

– Τι επιθυμείτε; ηρώτησε διά φωνής τραχείας και οργίλης.

– Δόλλυ! επανέλαβεν εκείνος με κάποιον τρόπον εν τη φωνή, η Άννα έρχεται σήμερα.

– Τι μ' ενδιαφέρει τούτο; Μου είναι αδύνατον να την δεχθώ! εφώνησεν εκείνη.

– Και όμως πρέπει, Δόλλυ.

– Πηγαίνετε, πηγαίνετε, πηγαίνετ' απ' εδώ! αντείπε χωρίς να τον κυττάξει, και διά φωνής, ήτις εφαινότο εκφράζουσα κάποιον φυσικόν πόνον.

Ο Ομπλόνσκυ ηδύνατο να μείνη ήρεμος ενώπιον της συζύγου του, ηδύνατο να ελπίση ότι τα πράγματα θα διεκανονίζοντο και να αναγνώση ησύχως την εφημερίδα του παίρων τον καφέν του, αλλ' όταν είδε την συνεσπασμένην φυσιογνωμίαν της και ήκουσε την φωνήν εκείνην της απογνώσεως υπό την πίεσιν του πεπρωμένου, του απέλειπεν η πνοή, ο λάρυγγξ του συνεσφίγγθη και δάκρυα ανήλθον εις τα όμματά του.

– Θεέ μου, τι έκαμα! Δόλλυ, έλεος!

Δεν ηδυνήθη να εξακολουθήση, λυγμοί απέπνιγον τον λάρυγγά του.

Εκείνη έκλεισε την ιματιοθήκην της και τον ητένισε.

– Τούτο μόνον θα είπω, Δόλλυ, συγχώρησόν με.. Μη λησιμόνει! μήπως εννέα ετών συμβίωσις δεν δύναται να εξαγοράση μίαν στιγμήν!

Εκείνη εχαμήλωσε τους οφθαλμούς, προσπαθούσα να σκεφθή τι να είπη ως να ήθελε να τον ικετεύση να την πείση.

– Μίαν στιγμήν παραφοράς.. είπεν ο πρίγκηψ.

Ηθέλησε να εξακολουθήση, αλλά προ των λόγων αυτών τα χείλη της συζύγου του συνεσφίγγθησαν.

– Φύγετε, φύγετε απ' εδώ, επανέλαβεν εκείνη διά φωνής πλειότερον διαπεραστικής, και μη ομιλείτε διά τας παραφοράς σας και τας ατιμίας σας.

Ηθέλησε δε να εξέλθη του δωματίου, αλλ' εκλονίσθη και εστηρίχθη εις το ερεισίνωτον μιας καθέδρας διά να μη πέση.

– Δόλλυ, είπεν εκείνος ολολύζων, έλεος χάριν των τέκνων μας, τα παιδιά μας δεν πταίουν τίποτε. Εγώ είμαι ο ένοχος, συγχώρησέ με, ειπέ μου πώς δύναμαι να εξαγοράσω το σφάλμα μου. Είμαι ένοχος, δεν υπάρχουν λέξεις προς έκφρασιν του ύψους της ενοχής μου! Αλλά, Δόλλυ, συγχώρησόν με!

– Τα σκέπτομαι τα παιδιά μας, διότι τα πάντα θα έκαμνα διά να τα σώσω· αλλά δεν γνωρίζω πώς θα τα σώσω, αν δεν τα αποσπάσω από τον πατέρα των ή εάν τα αφήσω με ένα πατέρα κακοήθη, ναι, κακοήθη πατέρα... Ειπέτε, μεθ' όσα συνέβησαν, δυνάμεθα να ζήσωμεν ομού; είναι δυνατόν τούτο; πέτε μου είναι δυνατόν! επανέλαβεν υψώσασα την φωνήν^ αφού ο σύζυγός μου, ο πατέρας των τέκνων μου, συνεδέθη με την διδασκάλισσαν των παιδιών του.

Την ητένισεν εκείνος και η οργή, την οποίαν εξέφραζεν η μορφή της συζύγου του, τον κατέπληξε και τον ετρόμαξε.

Δεν ηδύνατο να κατανοήση ότι η ευσπλαγχνία ακριβώς την οποίαν της εξεδήλου, την παρώργιζε περισσότερο. Διέβλεπεν εν αυτώ ευσπλαγχνίαν και όχι έρωτα.

– Όχι, με αποστρέφεται, δεν θα με συγχωρήση, εσκέφθη.

– Είνε τρομερόν, τρομερόν, είπεν.

Εις το γειτονικόν δωμάτιον κάποιο παιδί έπεσε και ήρχισε να κλαίη.

Η Δάρια Αλεξανδρόβνα ηκροάτο, και έξαφνα, η μορφή της εξέφρασε πόνον.

Επί τινας στιγμάς εσκέφθη ως να μη εγνώριζε πού ευρίσκετο, και τι έπρεπε να κάμη, είτα δε, ανεγερθείσα αποτόμως έτρεξε προς την θύραν.

– Αγαπά εν τούτοις το παιδί μου, εσκέφθη εκείνος, πώς θα ηδύνατο να με αποστραφή; Δόλλυ, μίαν λέξιν ακόμη! προσέθηκεν ακολουθήσας αυτήν.

– Αν με ακολουθήσετε, θα φωνάξω τους υπηρέτας, θα φωνάξω τα παιδιά, διά να μάθη όλος ο κόσμος ότι είσθε ένας άθλιος! αναχωρώ και εμπορείτε να μείνετε εδώ μαζί με την ερωμένην σας.

Και εξήλθε κτυπώσα δυνατά τας θύρας.

Ο Ομπλόνσκυ εσπόγγισε το πρόσωπον και εξήλθε του δωματίου με βραδέα βήματα.

– Θ' αλλάξη άρα γε γνώμην, εσκέφθη και εκάλεσε τον Μάτβεϊ.

– Να ετοιμάσης δωμάτιον διά την Άνναν Καρένιν.

Ο Ομπλόνσκυ εφόρεσε την γούναν του και εξήλθεν εις το πρόστοον.

Αφού καθυσύχασε το παιδίον η Δάρια Αλεξανδρόβνα, ακούσασα την άμαξαν απερχομένην, επέστρεψεν εις τα δωμάτιά της, και εκάθισεν εις την θέσιν, όπου είχε συνομιλήσει μετά του συζύγου της. Συνέσφιξε τας κατίσχνους χείρας της, τα δακτυλίδια της διολίσθησαν από τ' άσαρκα δάκτυλά της και ανεπόλησεν ολόκληρον την προηγηθείσαν συνομιλίαν.

– Έφυγε! πού θα ζήση μαζί της; Την βλέπει ακόμη; διατί να μην ερωτήσω περί τούτου;.. Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν να συμφιλιωθώμεν και αν ακόμη ζήσωμεν υπό την αυτήν στέγην, θα είμεθα διά παντός ξένοι. Διά παντός ξένοι! ετόνισεν επαναλαμβάνουσα με ιδιαίτεραν πικρίαν την λέξιν αυτήν την τόσον τρομεράν εις τα ώτα της.

– Αχ! πόσον τον ηγάπησα Θεέ μου! πόσον τον ηγάπησα.. Και τώρα άρα γε δεν τον αγαπώ πλέον; Και τώρα άρα γε μήπως τον αγαπώ περισσότερο;

Παρά την ζωήν των διασκεδάσεων, την οποίαν διήγε, παρά τα μικρά του προσόντα και την νεότητά του, ο Στέφανος Αρκαδίεβιτς Ομπλόνσκυ κατείχε την τιμητικήν θέσιν τμηματάρχου έν τινι υπουργείω της Μόσχας μετά μεγάλων απολαυών. Είχε δε επιτύχει την θέσιν ταύτην διά της προστασίας του συζύγου της αδελφής του Άννης, Αλεξίου Καρένιν, όστις κατείχε μίαν των ανωτάτων θέσεων του αυτού υπουργείου. Το ήμισυ ολοκλήρου της Μόσχας και ολοκλήρου της Πέτρου πόλεως συνεδέετο διά φιλίας ή διά συγγενείας μετά του πρίγκηπος Ομπλόνσκυ. Είχε γεννηθή ούτος εις το περιβάλλον των προνομιούχων εκείνων, οίτινες υπήρξαν πάντοτε και είναι ακόμη οι ισχυροί εν τω κόσμω τούτω.

Ο Ομπλόνσκυ ηγαπάτο όχι μόνον διά τον αξιαγάπητον και φαιδρόν χαρακτήρα του και διά την ανεπίδεκτον πάσης υπονοίας εντιμότητά του, αλλ' είχε και εις την εξωτερικήν του εμφάνισιν κάτι, το οποίον διέθετε φύσει ευνοϊκώς υπέρ αυτού τους ανθρώπους.

Όταν, κατόπιν της τελευταίας του εξηγήσεως μετά της συζύγου του, ο Ομπλόνσκυ μετέβη εις τα γραφεία του υπουργείου του, οι υπάλληλοι ηγέρθησαν και τον εχαιρέτισαν μετά σεβασμού. Όπως δε πάντοτε, ο Ομπλόνσκυ προυχώρησε κατ' ευθείαν προς το κάθισμά του, έθλιψε την χείρα των άλλων συμβούλων και εκήρυξε έναρξιν του συμβουλίου.

Ουδείς εγνώριζε κάλλιον αυτού να κρατήται εντός των ορίων της ελευθερίας, της απλότητος και της επισήμου αξιοπρεπείας, όπερ απαραίτητον ίνα αι συζητήσεις αποβαίνωσιν ενδιαφέρουσαι. «Αν εγνώριζαν εν τούτοις», εσκέπτετο κύπτων την κεφαλήν καθ' όν χρόνον ο γραμματεύς ανεγίνωσκε μίαν έκθεσιν, «τι φάτσα άτακτου παιδιού είχε ο πρόεδρος των προ μισής ώρας!»

Δεν ήτο ακόμη δύο η ώρα, στιγμή δηλαδή καθ' ήν οι σύμβουλοι λύουν την συνεδρίασιν διά να μεταβούν εις το γεύμα, οπότε αι μεγάλαι υαλωταί θύραι της αιθούσης ηνοιχθησαν και εισήλθε κάποιος, εις τον οποίον όμως ο υπηρέτης του γραφείου υπέδειξαν ότι έπρεπε να εξέλθη αμέσως. Ο Ομπλόνσκυ, μετά την συνεδρίασιν, εξήτασε τον υπηρέτην του γραφείου διά να μάθη το όνομα του προσώπου, το οποίον είχε εισέλθει απρόσκλητον.

– Δεν τον γνωρίζω, εξοχώτατε.

– Πού είναι τώρα; ηρώτησεν ο Ομπλόνσκυ.

Ο υπηρέτης του γραφείου υπέδειξεν άνθρωπόν τινα με ώμους ευρείς, με την γενειάδα ούλην, όστις κατήρχετο ταχέως και ελαφρώς τας σαθράς βαθμίδας της λιθίνης κλίμακος.

– Ήμην βέβαιος! είναι ο Λεβίν! Επί τέλους, είπε με φιλικόν και είρον συνάμα μειδιάμα παρατηρών τον άγνωστον όστις προυχώρει προς αυτόν. Δεν εφοβήθη να έλθης να με ξετρυπώσης μέσα εις αυτό το σπήλαιον;

Και όχι μόνον έθλιψε την χείρα του φίλου του, αλλά και τον εφίλησεν.

– Ευρίσκεσαι προ πολλού εις την Μόσχαν;

– Μόλις έφθασα και έσπευσα να σε ιδω, απήντησεν ο Λεβίν παρατηρών κύκλω του μετά δισταγμού.

– Καλά, καλά. Πάμε στο γραφείο μου, είπεν ο Ομπλόνσκυ, όστις εγνώριζε την αγρίαν δειλίαν του φίλου του.

Ο Λεβίν ήτο σχεδόν της αυτής με τον Ομπλόνσκυ ηλικίας. Υπήρξε παιδιόθεν σύντροφός του και φίλος του. Ηγαπώντο δε παρά την μεγάλην μεταξύ των αντίθεσιν χαρακτήρων και κλίσεων.

– Σας επεριμέναμεν από πολλού.

Ο Λεβίν παρατηρήσας δύο συμβούλους εντός του γραφείου του φίλου του είπε συγκεχυμένος:

– Αλλά πού θα ιδωθούμε; Έχω να σου ομιλήσω.

Ο Ομπλόνσκυ εσκέφθη επί στιγμήν.

– Θα φάμε μαζί.

– Να φάμε; αλλά μόνον δυο λόγια έχω να σου πω, μιαν ερώτησιν θα σου κάμω· κατόπιν θα τα πούμε.

– Πάει καλά! πες μου αμέσως τα δυο σου λόγια και τα λέμε κατά το φαγητόν.

– Τα δυο λόγια που έχω να σου πω.. τίποτε το έκτακτον.

Η μορφή του προσέλαβεν αίφνης έκφρασιν άσχημον, εξ αιτίας του αγώνος τον οποίον κατέβαλε διά να νικήση την δυστακτικότητα του.

– Πώς έχουν οι Τσερμπάτσκυ; Δεν υπάρχει καμμία μεταβολή! Είπε τέλος. Ο Ομπλόνσκυ, γνωρίζων από πολλού ότι ο Λεβίν ήτο ερωτευμένος με την γυναικαδέλφην του Κίττυ, εμειδιάσεν αδιωράτως και τα μάτια του επεταλούδησαν από ειρωνικήν φαιδρότητα.

– Είπες «δυο λόγια», αλλ' εγώ δεν ημπορώ να σου αποκριθώ με δυο λόγια. Μεταβολή καμμία· αλλά λυπούμαι διότι απουσίασες επί τόσον.

– Διατί; Μήπως συνέβη τίποτε;

– Όχι, τίποτε, απήντησεν ο Ομπλόνσκυ, θα τα ξαναπούμε.. Αλλ' εν συντόμω, ποίος είναι ο σκοπός του ταξειδίου σου;

– Θα ομιλήσωμεν περί τούτου βραδύτερον, επανέλαβεν ο Λεβίν ερυθριάσας.

– Καλά, καλά, εννοώ, απήντησεν ο Ομπλόνσκυ.. Θα σε προσεκάλουν εις το σπίτι μου, αλλ' η γυναίκα μου δεν είναι εντελώς καλά.. Αλλ' επί τέλους, αν θέλεις να ιδής της κυρίες, θα είνε ασφαλώς σήμερα εις τον Ζωολογικόν κήπον, τέσσερες έως πέντε, η Κίττυ θα πατινάρη. Πήγαινε και συ, θα σε συναντήσω βραδύτερον και τρώμε όπου τύχει.

– Πάει καλά, ωρεβουάρ.. Αλλά πρόσεξε μη λησμονήσης! Είσαι ικανός να φύγης για τα κτήματά σου.

– Όχι, μη φοβήσαι!

Κατά τας τέσσαρας ο Λεβίν απεβιβάζετο αμάξης προ του Ζωολογικού κήπου και διηυνθύνθη προς την δεξαμενήν, όπου επαγοδρόμουν, γνωρίζων εκ των προτέρων ότι εκείνη ευρίσκετο εκεί, διότι είχεν ιδει προ της θύρας το όχημα των Τσερμπάτσκυ.

Επλησίασε τα εκ τεχνητού πάγου βουνά επί των οποίων έτριζον αι αλύσεις των ελκύθρων ανερχομένων και κατερχομένων και εδονούντο φαιδραί ανταλλαγαί συνομιλιών. Έκαμεν ολίγα βήματα ακόμα και η παγωμένη λίμνη εξετάθη ενώπιόν του, πάραυτα δε εν τω μέσω όλων των παγοδρομούντων, την ανεγνώρισεν. Ενόησε την παρουσίαν της εκ της χαράς συνάμα και του τρόμου από τον οποίον συνεσχέθη η καρδιά του.

Συνωμίλει μετά τινος κυρίας εις την αντίθετον άκραν της λίμνης. Δεν διεκρίνετο ούτε από την ενδυμασίαν της ούτε από το παράστημα· αλλ' ήτο τόσον εύκολον εις τον Λεβίν να την διακρίνη εντός του πλήθους, όπως θα διέκρινεν ένα ρόδον μέσα εις φυτείαν από τσουκνίδες. Η Κίττυ εφώτιζε τα πάντα· ήτο το μειδιάμα που ηκτινοβόλει επί των πάντων.

– Θα δυνηθώ άραγε να την πλησιάσω επί του πάγου; εσκέφθη.

Το μέρος όπου ευρίσκετο εκείνη του εφάνη ως χώρος ιερός, απρόσιτος εις τους κοινούς των θνητών. Επήλθε δε στιγμή καθ' ήν κατελήφθη από τοιούτον φόβον, ώστε παρ' ολίγον να τραπή εις φυγήν.

Του εχρειάσθη κόπος διά να σκεφθή ότι περίξ αυτής ετριγύριζον πολλοί και ότι ηδύνατο να υποτεθή ότι είχαν έλθει απλώς διά να παγοδρομήση.

Κατήλθε μέχρι του πάγου, αποφεύγων επί πολύ να ατενίση την Κίττυ, ως να ήτο ο ήλιος· αλλ' όπως τον ήλιον, την έβλεπε χωρίς να την παρατηρή. Ήτο ημέρα εξαιρετική και όλοι σχεδόν οι παγοδρόμοι εγνωρίζοντο μεταξύ των. Εις τα μάτια του Λεβίν εφαίνοντο όλοι ως πλάσματα προνομιούχα, διότι ήσαν πλησίον εκείνης. Πάντες εν τούτοις εφαίνοντο ότι την παρετήρουν αδιαφόρως, διήρχοντο απ' εμπρός της, απεμακρύνοντο, την επλησίαζον, συνωμίλουν μετ' αυτής και εφαίνοντο απολαμβάνοντες μάλλον την καλλονήν του πάγου και του ωραίου καιρού παρά την χάριν του ατόμου της.

Ο Νικόλαος Τσερμπάτσκυ, ο εξάδελφος της Κίττυ, φέρων κοντήν ζακέταν και στενό πανταλόνι, διακρίνας τον Λεβίν, τον προσεφώνησε·

– Ε! πρώτε παγοδρόμε της Ρωσσίας, είσθε πολλήν ώραν εδώ; Ο πάγος είναι τέλειος, βάλτε λοιπόν γλήγορα τα πέδιλά σας.

– Και μήπως έχω πέδιλα; είπεν ο Λεβίν, εκπλαγείς και ο ίδιος, διότι έσχε το θάρρος να ομιλήση ενώπιον εκείνης.

Δεν την έχανεν όμως ούτε στιγμήν από τας όψεις του, αν και δεν την παρετήρει.

– Έφθασα χθες, δηλαδή σήμερα, απήντησεν ο Λεβίν τον οποίον η συγκίνησις ημποδίζε ν' αντιληφθή αμέσως την έννοιαν των λόγων της νεαρής κόρης. Ηγνόουν δε ότι πατινάρετε και προ πάντων ότι πατινάρετε καλά.

Εκείνη τον ητένισε προσεκτικώς, ως να επεζήτει να εισδύση εις τον λόγον της ταραχής του.

– Το εγκώμιόν σας είναι πολύτιμον, είπε, διότι δεν λησμονούμεν εδώ ότι είσθε ο άριστος των παγοδρόμων.

Απετίναξε με το μικρό της χέρι το φέρον γάντι μαύρο τα επί του μανσόν της πεσόντα μικρά χιονοκρύσταλλα.

– Μάλιστα, άλλοτε, ήμην εμπαθής παγοδρόμος, και επεθύμουν να φθάσω εις την τελειότητα.

– Σεις, νομίζω, όλα μετά πάθους τα κάμνετε, είπεν εκείνη μειδιώσα.. Έχω μια τρελλή επιθυμία να σας ίδω εκτελούντα ελιγμούς εδώ.. Περάστε λοιπόν γρήγορα τα πέδιλά σας και ελάτε να πατινάρωμεν μαζί.

– Να πατινάρωμεν μαζί; Είνε δυνατόν; εσκέπτετο ο Λεβίν παρατηρών την νεαράν κόρην.

– Περνώ αμέσως τα πέδιλά μου, προσέθηκε.

Και μετέβη να του προσαρμοσθούν τα παγοπέδιλα υπό τινος των επί τούτο επιφορτισμένων προσώπων.

– Ναι, εσκέφθη, αυτή είνε η ζωή, αυτή είνε η ευτυχία! Μ α ζ ί! Ε λ ά τ ε – ν α – π α τ ι ν ά ρ ω μ ε ν – μ α ζ ί!.. Το είπε: Να της εξομολογηθώ αμέσως; Αλλά φοβούμαι να της ομιλήσω, διότι, προς το παρόν, η ελπίς με καθιστά ευτυχή.. και έπειτα; Πρέπει εν τούτοις, πρέπει! .. Αρκετά edίστασα έως τώρα.

Ο Λεβίν κατήλθεν εις το παγοδρόμιον και επλησίασε την Κίττυ δειλώς ακόμη, αλλά το μειδιάμα της νεάνιδος τον καθυσύχασε.

Του έδωκεν εκείνη την χείρα και ωλίσθησαν παραπλεύρως αλλήλων επισπεύδοντες το βήμα· καθ' όσον δε εταχύνοντο οι ελιγμοί των, κατά τόσο μάλλον έθλιβε την χείρα του συνοδού της.

– Μαζί σας θα μάθω να παγοδρομώ πολύ γρήγορα· έχω εμπιστοσύνην σε σας.

– Και εγώ, έχω πεποιθήσιν εις εμαυτόν, όταν στηρίζεσθε επί του βραχίονός μου.

Εφοβήθη αμέσως την ενδεχομένην εντύπωσιν εκ των λόγων του τούτων και ηρυθρίασε.

Μετά τινος διολισθήσεις η Κίττυ μετέβη εις συνάντησιν της μητρός της, διά ν' αποχωρήσωσιν ομού.

– Γνωρίζω ότι δεν είν' αυτός ο αγαπημένος μου, διελογίζετο η Κίττυ, αλλ' ευχαριστούμαι να είμαι μαζί του, είνε τόσοσιν χαριτωμένος!.. Αλλά, διατί άρα γε μου ωμίλησε κατ' αυτόν τον τρόπον σήμερον;

Ο Λεβίν απέβαλε τα παγοπέδιλά του και έσπευσε πλησίον της πριγκηπίσσης Τσερμπάτσκυ, την οποίαν κατέφθασεν εις την έξοδον του κήπου.

– Λογίζομαι ευτυχής που σας βλέπω, τω είπεν η μήτηρ της Κίττυ.. Μη λησμονείτε ότι δέχομαι κάθε Πέμπτην.

– Δηλαδή, σήμερον;

– Θα γοητευθώμεν να σας ιδώμεν, απήντησεν η πριγκήπισσα ξηρώς.

Η ψυχρότης όμως αύτη ελύπησε την Κίττυ, και, παρεμβάσα, προσεπάθησε να γλυκάνη την εξ αυτής εντύπωσιν. Έστρεψε την κεφαλήν προς το μέρος του νέου και του είπε μειδιώσα:

– Ω ρεβουάρ!

Η πριγκήπισσα Κίττυ ήτο δεκαοκτώ ετών. Και ήτο η πρώτη αυτή περίοδος καθ' ήν ανεμινύετο με τον κόσμον. Όχι δε μόνον όλοι οι χορευταί της Μόσχας ήσαν ερωτευμένοι μαζί της, αλλά και μόλις ήρχισεν ο χειμών, δύο σοβαροί μνηστήρες είχαν παρουσιασθή: ο Λεβίν, και, αμέσως μετά την αναχώρησιν τούτου, ο κόμης Βρόνσκυ.

Αι συχναί επισκέψεις του Λεβίν και ο προς την Κίττυ καταφανής του έρωσ, είχαν γείνει αφορμή συζητήσεως μεταξύ του πατρός και της μητρός της νεάνιδος, εν σχέσει προς το μέλλον αυτής. Ο πρίγκηψ ηνύοι τον Λεβίν και διεκήρυττεν ότι δεν ωνειροπόλει καλλίτερον αυτού γαμβρόν.

Η πριγκήπισσα, σύμφωνα προς την τακτικήν των γυναικών να στρέφουν αλλού τα ζητήματα, εβεβαίωσεν ότι η Κίττυ ήτο υπερβολικά νέα, ότι ο Λεβίν δεν είχε αποδείξει ότι αι προθέσεις του ήσαν σοβαραί, ότι η Κίττυ δεν ησθάνετο καμμίαν συμπάθειαν προς αυτόν και προέβαινεν εις μυρίας άλλας αντιρρήσεις. Αλλά το αληθές ήτο, ότι ωνειροπόλει τύχην πολύ λαμπροτέραν διά την κόρην της και ο Λεβίν δεν της ήρεσκε καθόλου.

Η Κίττυ από της ώρας του δείπνου μέχρι της αφίξεως των επισκεπτών, εδοκίμασεν αίσθημα ανάλογον προς εκείνο που αισθάνεται νεαρός στρατιώτης προ της μάχης.

Η καρδιά της έπαλλε δυνατά, και δεν ηδύνατο να προσηλώση την προσοχήν της επ' ουδενός.

Ησθάνετο ότι η βραδεία εκείνη, καθ' ήν ο Λεβίν και ο Βρόνσκυ θα συνηντώντο διά πρώτην φοράν, θ' απέβαινε κρίσιμος διά την τύχην της, και ακαταπαύστως τους ανεπόλει εις την μνήμην της είτε χωριστά έκαστον, είτε ομού.

Κατά τας επτάμιση, μόλις είχε κατέλθει εις το σαλόνι, οπότε ο θαλαμηπόλος ανήγγειλε: «Κωνσταντίνος Δημήτρις Λεβίν».

Η πριγκήπισσα ευρίσκετο εις τον θαλαμόν της, ο δε πρίγκηψ δεν είχε προσέλθει ακόμη.

«Τελειωμένα πράγματα!» διελογίσθη η Κίττυ και το αίμα επλημμύρησε την καρδίαν της. Έρριψε βλέμμα επί του καθρέπτου και ετρόμαξε διά την ωχρότητά της.

Ουδ' επί στιγμήν αμφέβαλεν ότι είχε προσέλθει τόσοσιν ενωρίς ακριβώς διά να την εύρη μόνην και να της απευθύνη την αίτησίν του. Διά πρώτην φοράν η κατάστασις παρουσιάσθη δι' αυτήν υπό φωτισμόν εντελώς καινοφανή. Κατενόησεν ότι δεν επρόκειτο περί μόνης αυτής, ότι δεν επρόκειτο να διαγνώση μετά τίνος θα ήτο ευτυχής και ποίον ηγάπα, αλλ' ότι θα έβλεπεν εαυτήν υποχρεωμένην να προσβάλη άνδρα που της ήτο αγαπητός, και να τον προσβάλη σκληρά.. Διατί; Διότι την ηγάπα! Και όμως δεν ηδύνατο να πράξη διαφορετικά· αυτό και μόνον υπεχρεούτο να κάμη.

«Θεέ μου», διελογίσθη, «εγώ λοιπόν οφείλω να του τα είπω αυτά τα πράγματα;.. Πρέπει να τον βεβαιώσω ότι δεν τον αγαπώ. Δεν θα ήτο αληθές τούτο.. Αλλά, τι θα του είπω λοιπόν; Ότι αγαπώ άλλον; Όχι, αυτό δεν είνε δυνατόν.. Προτιμώ να φύγω.. φεύγω.»

Ευρίσκετο ήδη πλησίον της θύρας, οπότε ήκουσε τα βήματα του Λεβίν.

– Όχι, δεν είναι ευπρεπές αυτό. Από τι φοβούμαι; Ας γείνη ό,τι θέλει! Θα είπω την αλήθειαν. Μαζί του δεν θα στενοχωρηθώ, νά τον!

Διέκρινε την σκιαγραφίαν του Λεβίν και το βλέμμα του στηριζόμενον επ' αυτής. Η Κίττυ τον ητένισε κατάματα ως να του εξήτει να την λυπηθή, και του έτεινε την χείρα.

– Φθάνω εις ακατάλληλον στιγμήν, νομίζω ότι προηγήθην της ώρας; είπεν, ιδών ότι το σαλόني ήτο κενόν.

Αλλ' όταν αντελήφθη ότι οι πόθοι του είχαν πραγματοποιηθή και ότι τίποτε δεν τον ημπόδιζε να ομιλήση, εσκυθρόπασεν.

– Ω! όχι, είπεν η Κίττυ.

Και εκάθησεν ενώπιον μιας τραπέζης.

– Να σας εύρω μόνην ήτο ο γλυκύτερος πόθος μου, είπεν ο Λεβίν. Σας είπον ήδη ότι δεν γνωρίζω επί πόσον χρόνον θα μείνω εδώ, και ότι από υμάς εξαρτάται.

Η Κίττυ εχαμήλωσεν έτι μάλλον την κεφαλήν, αγνοούσα τι θα απήντα εις την τελικήν πρότασιν.

– Από υμάς εξαρτάται, εξηκολούθησεν εκείνος.. Ήλθα.. ήλθα διά να σας ζητήσω να καταστήτε σύζυγος μου!

Εσιώπησε και ητένισε την νεάνίδα.

Εκείνη ανέπνευσεν επωδύνως, χωρίς να υψώση τα βλέμματα προς αυτόν. Δεν επερίμενε να παραγάγη επ' αυτής τοιαύτην εντύπωσιν η εκ μέρους του Λεβίν ερωτική εξωμολόγησις. Αλλά το συναίσθημα εκείνο επί μίαν μόνον στιγμήν διήρκεσεν. Ανελογίσθη τον Βρόνσκυ.

Ύψωσε προς τον Λεβίν τα διαυγή και ειλικρινή της μάτια, παρατηρήσασα την απελπιστικήν έκφρασιν της μορφής του, απήντησεν εν σπουδή:

– Αυτό δεν δύναται να γείνη, δεν γίνεται.. Συγχωρήσατέ με!

Προ μιας στιγμής της εφαινετο τόσοσ πλησίον και απαραίτητος διά την ζωήν της! Και ιδού έξαφνα ότι καθίστατο δι' αυτόν εντελώς ξένη.

– Δεν ηδύνατο να γείνη διαφορετικά; είπεν εκείνος χωρίς να υψώση επ' αυτής τα βλέμματα.

Εχαιρέτησε δε και ηθέλησε ν' αποσυρθή.

Αλλά, την ιδίαν στιγμήν, εισήλθεν η πριγκήπισσα. Όταν δε τους είδε μόνους και διέκρινε τας συνεσπασμένας των μορφάς, εταράχθη. Ο Λεβίν την εχαιρέτησε χωρίς να ομιλήση. Η Κίττυ έμεινε σιωπηλή και δεν ύψωσε τα μάτια. Εκείνος ηθέλησε να εγερθή, αλλ' η πριγκήπισσα του απεύθυνε τον λόγον, και, ταυτοχρόνως, ετέρα κυρία παρουσιάσθη, ακολουθουμένη υπό τινος στρατιωτικού.

– Θα είναι ο Βρόνσκυ, εσκέφθη ο Λεβίν.

Διά να πεισθή, ητένισε την Κίττυ, ήτις είχε αναγνωρίσει ήδη τον αξιωματικόν.

Ο Λεβίν παρετήρησεν ότι οι οφθαλμοί της νεαράς κόρης απήστραψαν ακουσίως και κατενόησεν ότι ηγάπα τον άνθρωπον εκείνον.

– Επιτρέψατέ μου να σας παρουσιάσω προς αλλήλους, είπεν η πριγκήπισσα: Κωνσταντίνος Δημήτρις Λεβίν, κόμης Αλέξιος Κυρίλλοβιτς Βρόνσκυ.

Ούτος ηγέρθη και έθλιψε την χείρα του Λεβίν παρατηρών αυτόν συμπαθώς εις τα μάτια.

– Έχομεν συμφάγει κατά τον χειμώνα τούτον, αν δεν με απατά η μνήμη, αλλά σεις ανεχωρήσατε αιφνιδίως διά την εξοχήν, είπε με το αφελές και ειλικρινές του μειδίαμα.

– Και μένετε πάντοτε εις τα κτήματά σας; ηρώτησεν ο Βρόνσκυ. Νομίζω ότι δεν θα είναι ευχάριστον κατά τον χειμώνα.

– Όταν κανείς είναι απησχολημένος, δεν στενοχωρείται, έστω και αν είναι μόνος, απήντησε ξηρώς ο Λεβίν.

Αν και ο Βρόνσκυ αντελήφθη τον τόνον με τον οποίον προεφέρθησαν οι λόγοι ούτοι, προσεποιήθη ότι δεν αντελήφθη.

– Αγαπώ την εξοχήν, είπεν.

Ο Λεβίν επωφελήθη της στιγμής καθ' ήν τον αφήκεν ο πρίγκηψ, διά να εξέλθη χωρίς να γείνη αντιληπτός. Η τελευταία εντύπωσις, την οποίαν απεκόμισεν εκ της εσπερίδος εκείνης, υπήρξεν η ευτυχής έκφρασις της φυσιογνωμίας της Κίττυ απαντώσης εις τον Βρόνσκυ, όστις την ηρώτα αν θα προσήρχετο εις τον χορόν.

* * *

Ο Βρόνσκυ ουδέποτε είχε γνωρίσει τι εστί οικογενειακή ζωή. Η μήτηρ του, κατά την νεότητά της, είχεν υπάρξει γυνή πολύ κοσμική, λίαν θαυμαζομένη, και, κατά τε το διάστημα της συζυγικής της ζωής, κυρίως δε μετά τον θάνατον του συζύγου της, εγένετο ηρωίς πολλών μυθιστορημάτων γνωστών εις όλον τον κόσμον. Τον πατέρα του σχεδόν δεν τον ενεθυμείτο και είχεν ανατραφή εις την Σχολήν των Αυλικών ακολούθων. Νεώτατος δε εξελθών της σχολής και επιδεικτικώτατος αξιωματικός ήδη, απετέλεσε μέλος της στρατιωτικής αριστοκρατίας της Πετροπόλεως. Εν Μόσχα εγεύθη διά πρώτην φοράν του θελγήτρου να πλησιάση μίαν ωραίαν και αθώαν κόρην του κόσμου, ήτις ηράσθη αυτού. Δεν τω επήλθε δε η σκέψις ότι εν τη γνωριμία ταύτη, ηδύνατο να υπάρχη τι το μεμπτόν ως προς τας μετά της Κίττυ σχέσεις του. Εχόρευε κατά προτίμησιν μετ' αυτής, της ωμίλει περί κοινών πραγμάτων περί ων συνήθως συζητούν ασκόπως εν τω κόσμω, αλλ' ακουσίως, προσέδιδεν εις τας κοινοτυπίας αυτάς τόνον και ενδιαφέρον τοιούτον, ώστε ν' απευθύνεται προς αυτήν και μόνην.

Αν και ουδέποτε της είχεν είπει και μίαν έστω λέξιν που να μη δύναται να προφέρη ενώπιον όλου του κόσμου, παρετήρει εν τούτοις ότι κατά πάσαν παρερχομένην ημέραν υφίστατο εκείνη πλειότερον την επίδρασιν αυτού, τούθ' όπερ του ήτο το μάλλον ευχάριστον των πραγμάτων. Ησθάνετο εαυτόν ακατανικήτως ελκούμενον προς αυτήν.

Ουδαμώς ηπατάτο ότι η προς την Κίττυ συμπεριφορά του ήτο αφελέστατα εκείνο που ονομάζεται δελεασμός μιας νεαράς κόρης άνευ προθέσεως γάμου, πράξις πολύ συχνή εις την χρυσήν νεότητα εις την οποίαν ανήκεν. Ενόμιζεν ότι αυτός πρώτος είχεν ανακαλύψει την θελξίθυμον ταύτην ηδονήν, και την απελάμβανε.

Περί γάμου ουδέποτε είχε σκεφθή, γάμου άλλως τε του οποίου δεν διέβλεπε το δυνατόν της τελέσεως. Όχι μόνον δεν ηγάπα την οικογενειακήν ζωήν, αλλά και διέβλεπεν εν τω γάμω και ιδίως εις τον ρόλον του συζύγου, σύμφωνα προς τας ιδέας του κόσμου των αγάμων εν τω οποίω έζη, κάτι το αντίθετον, κάτι το εχθρικόν προς την ευτυχίαν του και κάτι μάλιστα το γελοίον.

Το βράδυ εκείνο, εν τούτοις, εξερχόμενος του μεγάρου Τσερμπάτσκυ, ησθάνθη ότι οι πνευματικοί δεσμοί οι συνδέοντες αυτόν μετά της Κίττυ είχαν συσφιγχθή μέχρι σημείου ώστε να έπρεπε να λάβη μίαν απόφασιν, αλλ' υπό ποίον πνεύμα, δεν διέβλεπεν ακόμη.

«Η γοητεία έγκειται ακριβώς εις το ότι ούτε μία λέξις δεν έχει προφερθή ούτε παρ' εμού ούτε παρ' αυτής· και εις ότι το αντιλαμβανόμεθα αλλήλους τόσοσ καλά διά της αποκρύφου αυτής συνδιαλέξεως των βλεμμάτων και των τόνων της φωνής· σήμεραν μ' έκαμε να εννοήσω παρά ποτε σαφέστερον ότι με αγαπά. Και πόσον είνε γοητευτικόν αυτό, πόσον αφελές, πόσον πλήρες πεποιθήσεως! Αισθάνομαι ότι έχω καρδίαν και ότι κάτι το αγαθόν υπάρχει εντός μου».

Την επιούσαν, κατά την ενδεκάτην προμεσημβρινήν, ο Βρόνσκυ μετέβη εις τον σιδηροδρομικόν σταθμόν διά ν' αναμείνη την μητέρα του· το πρώτον δε πρόσωπον, το οποίον παρετήρησεν επί των βαθμίδων της μεγάλης κλίμακος υπήρξεν ο Ομπλόνσκυ προχωρών προς υποδοχήν της αδελφής του Άννας Καρένιν.

– Α! Η Εξοχότης σας! τω εφώναξεν ο Ομπλόνσκυ, ποίον ζητείς;

– Περιμένω την μητέρα μου, απήντησεν ο Βρόνσκυ. Έρχεται από την Πετρούπολιν.

Έθλιψαν αμοιβαίως την χείρα και ανήλθον ομού την κλίμακα.

– Πού επήγες χθες εξερχόμενος των Τσερμπάτσκι, εγώ σε επερίμενα έως τας δύο το πρωί;

– Επέστρεψα εις το σπίτι μου.. Επέρασα νύκτα τόσον ευχάριστον, ώστε δεν ηθέλησα να υπάγω πλέον πουθενά.

– Γνωρίζω τα ορμητικά άλογα από τα χαρακτηριστικά των και τους νεαρούς ερωτευμένους από τα μάτια! επανέλαβεν ο Ομπλόνσκι, όπως είχε κάμει την προτεραίαν προς τον Λεβίν.

Ο Βρόνσκι εμειδίασε με τρόπον που δεν απετέλει άρνησιν, αλλ' έσπευσε να στρέψη αλλαχού τον λόγον.

– Και συ, ποίον ήλθες ν' αναμείνης εδώ;

– Εγώ, μια ωραία κυρία! είπεν ο Ομπλόνσκι.

– Α! Α!

– «Κατηραμένος ο κακά βουλευόμενος», αναμένω την αδελφήν μου Άνναν.

– Α! α! την πριγκίπισσαν Καρένιν, είπεν ο Βρόνσκι.

– Πρέπει να γνωρίζης τον Αλέξιον Αλεξάνδροβιτς Καρένιν, τον διάσημον γαμβρόν μου. όλος ο κόσμος τον γνωρίζει.

– Ναι, τον γνωρίζω εκ φήμης και διότι κάποτε τον είδα.. Γνωρίζω ότι είνε άνθρωπος πνευματωδέστατος, ένας σοφός ούτως ειπείν υπέργειος. Αλλά, ξεύρεις, δεν είνε του κόσμου μου.

– Ναι, είνε άνθρωπος διακεκριμένος, ολίγον τι συντηρητικός, αλλά θαυμάσιος άνθρωπος.

– Θα έλθη γρήγορα το τραίνον; ηρώτησεν ο Βρόνσκι κάποιον υπάλληλον.

– Εφάνη ήδη.

Πράγματι, επί της αποβάθρας προσέτρεξαν οι υπάλληλοι, και ο αριθμός των προσώπων άτινα προσήρχοντο να υποδεχθώσι τους φίλους των επληθύνθη επαισθητώς.

Διά μέσου της κρυσταλλωμένης ομίχλης διεκρίνοντο άνθρωποι εν στολή με κοντές γούνες και μπόττες από πύλημα, οίτινες διήρχοντο τας σιδηράς ράβδους. Μακράν δε, διηκούετο ο συριγμός της ατμομηχανής και διεκρίνετο το τροχοκύλισμα του τραίνου.

Πράγματι, εξ αποστάσεως, η ατμομηχανή εσφύριζε. Μετά τινος δε στιγμάς, το λιθόστρωτον του σταθμού συνεκλονίσθη και η μηχανή ασθμαίνουσα και αναπέμπουσα τον ατμόν ον το ψύχος επανέρριπτεν επί του εδάφους διήλθε με τον μοχλόν του μεσαίου τροχού ταλαντευόμενον διά κινήσεως ρυθμικής και βραδείας, καθ' όν χρόνον ο μηχανικός, σκεπασμένος από παγοκρύσταλλα και με την κεφαλήν και τον λαιμόν σφικτοτυλιγμένα, εχαιρέτα τον σταθμάρχην.

– Η κόμησσα Βρόνσκι ευρίσκεται εις αυτό το βαγόνι, τω είπεν αίφνης ο οδηγός πλησιάσας αυτόν.

Εις το βάθος της ψυχής του, δεν ησθάνετο σεβασμόν προς την μητέρα του, και, χωρίς αμφιβολίαν, ούτε την ηγάπα, αλλ' η ανατροφή ης είχε τύχει και αι τρέχουσαι ιδέαι του ιδιαιτέρου του κόσμου, δεν τω επέτρεπον να σκεφθή να της προσφέρεται διαφορετικά παρά με τας φαινομενικότητας βαθυτάτου σεβασμού και πληρεστάτης υποταγής. Η δε εξωτερική εκδήλωσις των αισθημάτων τούτων ήτο ισχυροτέρα από τον ενδόμυχον αποτροπιασμόν, ον ησθάνετο προς αυτά.

Ο Βρόνσκι ηκολούθησε τον οδηγόν, ανήλθεν εις το τραίνον, και, καθ' ήν στιγμίν επρόκειτο να εισέλθη εις το διαμέρισμα όπου ευρίσκετο η μήτηρ του, παρεμέρησε διά να διέλθη μία κυρία.

Με το τακτ του ανθρώπου του κόσμου ο Βρόνσκι ανεγνώρισε με το πρώτον βλέμμα ότι η κυρία εκείνη ανήκεν εις τας ανωτάτας κοινωνικάς τάξεις. Εζήτησε συγγνώμην και ητοιμάζετο να εξακολουθήση τον δρόμον του, οπότε ησθάνθη ακαταμάχητον πόθον να στραφή διά να την ίδη άπαξ ακόμη, ουχί μόνον διότι η κυρία την οποίαν είχε συναντήσει ήτο ωραιότατη, ούτε

και διότι είχαν ελκυσθή από την ευπρεπή κομψότητα και την χάριν την σεμνήν ην απέπνεεν ολόκληρος, αλλά διότι η έκφρασις της χαριτωμένης μορφής της, όταν επέρασεν απ' εμπρός του, είχε κάτι το ιδιαίτερος θωπευτικόν και τρυφερόν.

Όταν υπεστράφη, και η κυρία έστρεψεν επίσης την κεφαλήν προς αυτόν και τα μάτια της προσηλώθησαν φιλίως επ' αυτού, ως να τον ανεγνώριζε, πάραυτα δε εστράφησαν προς το πλήθος κάποιον αναζητούντες εν αυτώ.

Ο Βρόνσκυ εισήλθεν εις το υποδειχθέν αυτό βαγόνι. Η μήτηρ του, μία γηραιά γυνή ισχνή, με μάτια μαύρα, εμειδία ελαφρώς με τα λεπτά της χείλη.

Ανηγέρθη από το κάθισμά της, παρέδωκε μικρόν δερμάτινον σάκκον εις την θαλαμηπόλον της, έτεινε την μικράν και άσαρκον χείρα της προς τον νέον, είτα δε, ανυψώσασα την κεφαλήν, τον ησπάσθη επί των παρειών.

– Έλαβες το τηλεγράφημά μου; Είσαι καλά;.. Δόξα σοι ο Θεός!.

– Εκάματε καλό ταξείδι; είπεν ο νέος καθεσθείς παραπλεύρως αυτής.

Η κυρία ενώπιον της οποίας ο Βρόνσκυ είχε παραμερίσει εισήλθεν και αύθις εις το διαμέρισμα.

– Λοιπόν! ευρήκατε τον αδελφόν σας; ηρώτησεν η κόμησσα Βρόνσκυ αποταθείσα προς την ωραίαν ταξειδιώτιδα.

Ο Βρόνσκυ ενεθυμήθη τότε ότι ήτο η Άννα Καρένιν.

– Ο αδελφός σας σάς περιμένει εδώ, είπεν εγερθείς. Με συγχωρείτε διότι δεν σας ανεγνώρισα, προσέθηκε χαιρετήσας.. Έχομεν, άλλως τε, τόσοσν σπανίας συναντήσεις, ώστε ασφαλώς δεν θα μ' ενθυμείσθε.

– Ω, όχι! είπεν εκείνη· εντούτοις, σας ανεγνώρισα, διότι νομίζω ότι, καθ' όλον το διάστημα του ταξειδίου, η μήτηρ σας και εγώ μόνον περί υμών ωμιλούσαμεν.

Και επέτρεψε να φωτισθή από έν μειδίαμα η συγκρατουμένη ορμητικότης της.

– Και ο αδελφός μου δεν έρχεται λοιπόν; εξηκολούθησεν.

Ο Βρόνσκυ κατήλθεν επί του λιθοστρότου και εφώναξεν:

– Ομπλόνσκυ, εδώ!.

Αλλ' η Άννα Καρένιν δεν ανέμεινε, και, διακρίνασα τον πρίγκηπα, εξήλθε του οχήματρς με βήμα σταθερόν και ελαφρόν.

Μόλις δε ο πρίγκηψ την επλησίασεν η νεαρά γυνή επέρασε τον αριστερόν της βραχίονα περί τον τράχηλόν του, τον προσείλκυσε ζωηρώς προς εαυτήν και τον εφίλησεν ηχηρώς. Η χάρις και η ορμητικότης της χειρονομίας εκείνης συνεκίνησαν τον Βρόνσκυ· δεν την άφινε πλέον από τα μάτια του και εμειδία χωρίς να γνωρίζη διατί.

Αναλογισθείς όμως ότι η μήτηρ του τον ανέμενεν ανήλθε και πάλιν εις το τραίνον.

Είνε ωραιωτάτη, δεν είν' έτσι; ηρώτησεν η κόμησσα. Ο σύζυγός της μου την ενεπιστεύθη και ευχαριστήθην πολύ από την συντροφιάν της. Ωμιλούσαμεν καθ' όλον το διάστημα.. Λοιπόν! και συ; Λέγουν ότι οι έρωτές σου πηγαίνουν θαυμάσια, ε;

– Δεν γνωρίζω, μαμά, τι θέλετε να υπαινιχθήτε, είπεν ο υιός ψυχρώς.

– Η Άννα Καρένιν ανήλθεν αύθις εις το βαγόνι διά ν' αποχαιρετήση την κόμησσαν.

– Λοιπόν! κόμησσα, ευρήκατε τον υιόν σας και εγώ τον αδελφόν μου, είπε φαιδρώς. Εξήντλησα, άλλως τε, ολόκληρον το απόθεμα των διηγήσεών μου και δεν μου μένει πλέον καμμία.

– Θα εμπορούσα να κάμω μαζί σας τον γύρον του κόσμου χωρίς να στενοχωρηθώ, είπεν η κόμησσα λαβούσα την χείρα της Άννας Καρένιν. Είσθε από τας χαριτωμένους εκείνας γυναίκας που γοητεύεται κανείς τόσοσν να βλέπη όσον και ν' ακούη.

– Καλήν αντάμωσιν, κόμησσα, σας ευχαριστώ διά την καλήν σας συντροφιά, η ημέρα παρήλθε γρηγορώτατα.

– Χαίρετε, αγαπητή φίλη.. Επιτρέψατε μου να φιλήσω την χαριτωμένην μορφήν σας.

Έκυψεν ελαφρώς και έτεινεν την παρειάν της εις τα χείλη της κομήσεως, είτα δε ηνωρθώθη και έτεινε την χείρα προς τον Βρόνσκυ.

Έθλιπεν ούτος την μικράν χείρα και εμαγεύθη διότι η Άννα Καρένιν απεκρίθη διά μικράς και αφελούς αντιθλίψεως.

– Είνε αληθινά χαριτωμένη, είπεν η κόμησσα.

Ο Βρόνσκυ την παρηκολούθησε διά των οφθαλμών έως ού η γόησσα σιλουέττα της εξηφανίσθη. Την είδε, διά της θυρίδος, να πλησιάζη τον Ομπλόνσκυ, να περνά το χέρι της από τον βραχιόνά του και ν' αρχίζη μαζί του συνομιλίαν, εν τη οποία, προφανώς, δεν εγένετο λόγος περί των νέων της γνωριμιών.

Ο Βρόνσκυ διέκρινε κάποιο πείσμα.

– Εμπορούμε να εξέλθωμεν, μαμά, το πλήθος διελύθη.

Εξελθόντες του βαγονίου, συνήντησαν πολλά πρόσωπα, τα οποία διήρχοντο τρέχοντα και με τας μορφάς τεταραγμένας.

Και ο σταθμάρχης επίσης ευρίσκετο εις κίνησιν με την όψιν συνεσπασμένην.

Πού;.. Προς ποίον μέρος;.. Κατεπλακώθη;.. ηρώτων οι διαβάται.

Ο Ομπλόνσκυ, με την αδελφήν του στηριζομένην εις τον βραχιόνά του, επέστρεψε και αυτός εις το τραίνον λίαν συγκεκινημένος.

Αι δύο κυρίαί ανήλθον και πάλιν εις το βαγόνη, εν ώ οι δύο άνδρες ανεμιγνύοντο με το πλήθος διά να μάθουν τας λεπτομερείας του δυστυχήματος.

Κάποιος οδοφύλαξ, είτε διότι ήτο μεθυσμένος, είτε υπερβολικά διπλωμένος εντός των ενδυμάτων του λόγω του παγετού, δεν είχεν ακούσει ερχόμενον το τραίνον.

Ο Ομπλόνσκυ και ο Βρόνσκυ είδον το πτώμα παραμορφωμένον. Ο πρώτος συνεκινήθη καταφώρως εκ του θεάματος αυτού και εφαινετο έτοιμος ν' αναλυθή εις δάκρυα. Αλλά προ της επιστροφής των, αι δύο κυρίαί είχον πληροφορηθή τα διατρέξαντα.

– Α! είναι τρομερόν, αν εγνώριζες, Άννα, τι είδα! είπεν ο Ομπλόνσκυ.

– Ο Βρόνσκυ εισώπα· η ωραία του μορφή ήτο σοβαρά, αλλ' ήρεμος.

– Αχ! κόμησσα, έξηκολούθησεν ο Ομπλόνσκυ, αν τον εβλέπατε!.. Η γυναίκα του ήτο εκεί.. Ερρίφθη επί του σώματός του.. Λέγουν δε ότι ήτο ο μόνος προστάτης της οικογενείας.

– Δεν θα εμπορούσεν άρα γε να γείνη τίποτε δι' αυτήν; ηρώτησεν εν συγκινήσει η Άννα Καρένιν.

Ο Βρόνσκυ την ητένισε και κατήλθεν αμέσως του βαγονίου.

– Επιστρέφω αμέσως, μαμά, είπεν από του αντιθέτου μέρους της θυρίδος.

Όταν δ' επανεφάνη, μετά πάροδον ολίγων στιγμών, ανεχώρησαν.

Κατά την έξοδον εκ του σταθμού, ενώ ο Βρόνσκυ εβάδιζεν εμπρός μετά της μητρός του, της Άννας Καρένιν και του Ομπλόνσκυ ερχομένων όπισθεν, ο σταθμάρχης προσέδραμε.

Παρεδώκατε εις τον υποδιευθυντήν, είπε, διακόσια ρούβλια· ευαρεστήσθε να μου ειπήτε διά ποίον ακριβώς τα προορίζετε;

– Διά την χήραν, είπεν, ο Βρόνσκυ υψώσας τους ώμους, δεν την εννοώ αυτήν την ερώτησιν!

– Εδώκατε χρήματα διά την χήραν; εφώνησεν ο Ομπλόνσκυ.

– Αληθινά, τι λαμπρός νέος!.. εξηκολούθησε πιέσας το βραχιόνα της αδελφής του υπό τον αγκώνα του.

Η Άννα Καρένιν επέβη αμάξης και ο Ομπλόνσκυ παρετήρησε μετ' εκπλήξεως ότι τα χείλη της νεαράς γυναικός έτρεμον και ότι μετά βίας συνεκράτει τα δάκρυά της.

– Άννα τι έχεις; ηρώτησε μετά μίαν στιγμήν.

– Το επεισόδιον αυτό είνε κακός οιωνός, είπεν εκείνη.

– Τι παιδιαρισμός! υπέλαβεν ο Ομπλόνσκυ. Το ουσιώδες δι' εμέ είναι να σ' έχω πλησίον μου!.. Αναθέτω εις σε όλας μου τας ελπίδας!

– Γνωρίζεις προ πολλού τον Βρόνσκυ; ηρώτησεν εκείνη.

– Ναι, προ πολλού.. άλλως τε, ξεύρεις, ελπίζομεν ότι θα νυμφευθή την Κίττυ.

– Α! αλήθεια! είπεν εκείνη διά φωνής βραδείας, , Λοιπόν!.. ας ομιλήσωμεν περί σου.

Ετίναξε την κεφαλήν ως διά ν' αποδιώξη κάποιαν οχληράν σκέψιν, η οποία την εστενοχώρει.

– Ναι, ας ομιλήσωμεν περί σου! Έλαβον την επιστολήν σου και ιδού εγώ.

– Μάλιστα, όλαι μου αι ελπίδες εις σε στηρίζονται, επανέλαβεν ο Ομπλόνσκυ.

– Εν τοιαύτη περιπτώσει, διηγήσου τα μου όλα.

Και ο Ομπλόνσκυ εξωμολογήθη τας μυστικάς του θλίψεις.

Όταν η άμαξα εσταμάτησεν ενώπιον του μεγάρου του πρίγκηπος, εβοήθησεν ούτος την αδελφήν του να κατέλθη της έθλιψε την χείρα και απεσύρθη διά να μεταβή εις το Υπουργείον.

Όταν η Άννα εισήλθεν εις την οικίαν, η Δόλλυ εκάθητο εις το μικρόν σαλόνι και edίδασκε γαλλικήν ανάγνωσιν εις το μικρόν της αγοράκι.

Η Δόλλυ εστράφη εις τον θορυβώδη θρον του ενδύματος και εις τον κρότον των ελαφρών της βημάτων καθ' ήν στιγμήν η Άννα διεσκέλιζε την θύραν, και η μαρασμώδης μορφή της εξέφρασεν ακουσίως όχι χαράν, αλλ' έκπληξιν.

Ηγέρθη και ησπάσθη την ανδραδέλφην της.

– Πώς, ήλθες τόσον γρήγορα; είπε.

– Πόσον είμαι ευτυχής που σε βλέπω, Δόλλυ!

– Και εγώ επίσης, είμαι πολύ ευχαριστημένη.

Εμειδία ασθενώς και ηγωνίζετο ν' αναγνώση επί της μορφής της Άννας, αν η ανδραδέλφη της εγνώριζεν ήδη τα πάντα.

– Αναμφιβόλως, τα γνωρίζει όλα, διελογίσθη, διακρίνασα έκφρασιν συμπαθείας και θλίψεως εις τα βλέμματά της.

Αφού έκαμον μακράν επίσκεψιν εις τα παιδιά, αι δύο γυναίκες επέστρεψαν μόναι εις το σαλόνι διά να πάρουν ένα καφέ.

Η Άννα υπέγειρε το κύπελλον της, μεθ' ό το αφήκεν αμέσως και πάλιν.

– Δόλλυ, εψιθύρισε, μου τα είπεν όλα.

Η Δόλλυ την ητένισε ψυχρώς. Επερίμενε φράσεις συμπαθείας, αναλόγους προς την περίστασιν, αλλ' η Άννα δεν επρόφερε τοιαύτας.

– Δόλλυ αγαπητή, είπεν αυτή, δεν προτίθεμαι να σου ομιλήσω υπέρ αυτού ούτε να σε παρηγορήσω. Αλλά, καλή μου αγάπη, σε λυπούμαι, σε λυπούμαι με όλη μου τη ψυχή!

Και μέσα εις τα λάμποντα μάτια της, υπό τας πυκνάς βλεφαρίδας ανέβλυσαν αίφνης δάκρυα. Επλησίασε την νύμφην της και επήρε τα δάκτυλά της μέσα εις τα μικρά της αποφασιστικά χέρια.

Η Δόλλυ δεν τα απέσυρε, αλλά η μορφή της παρέμεινεν ανεπιρέαστος.

– Δεν υπάρχει παρηγορία δι' εμέ, είπε. Εχάθη το παν!

Αλλά μόλις επρόφερε τας λέξεις ταύτας η έκφρασις της μορφής της κατέστη γλυκυτέρα.

Η Άννα έφερε την ξηράν και άσαρκον χείρα της Δόλλυ εις τα χείλη της και την ησπάσθη.

– Αλλά Δόλλυ, είπε, τι να γείνη, τι να γείνη; Πώς καλλίτερον να ενεργήση κανείς εις την φοβεράν αυτήν περίστασιν;

– Εχάθη το παν, αύτη είνε η αλήθεια! είπεν η Δόλλυ.

Η Δόλλυ εισιόπησε, και επηκολούθησε δυο στιγμών σιγή.

– Τι να κάμω, Άννα; Σκέψου και βοήθησε με· εγώ, τα εσκέφθην όλα και δεν ευρίσκω διέξοδον.

Η Άννα δεν ηδυνήθη να εφεύρη τίποτε, αλλ' η καρδιά της εδονείτο εις κάθε λέξιν, εις κάθε πόνον της νύμφης της.

– Περίμενε.. Σε βεβαιώ ό ότι όταν μου διηγήθη όσα συνέβησαν, δεν είχαν ακόμη εννοήσει όλον το φρικώδες της καταστάσεως. Έβλεπα μόνον αυτόν και την αναστάτωση την επελθούσαν εις την οικογένειάν του· ησθάνθην οίκτον προς αυτόν, αλλά τώρα, αφού

ωμίλησα μαζί σου, την γυναίκα του, βλέπω διαφορετικά τα πράγματα· διαβλέπω τα μαρτύριά σου και δεν δύναμαι να εκφράσω όλην την συμπάθειαν, την οποίαν αισθάνομαι προς σε, Δόλλυ αγαπημένη μου, συναισθάνομαι τελείως την θέσιν σου, αλλά θα επεθύμουν να μάθω ένα πράγμα.. θα επεθύμουν να μάθω πόσος ακόμη έρωσ υπολείπεται προς αυτόν εντός της καρδιάς σου;.. Συ μόνη γνωρίζεις αν είναι αρκετός ώστε να δύνασαι να συγχωρήσης!.. Αν είναι αρκετός, συγχώρησον!.,

– Όχι .., είπε η Δόλλυ.

Η Άννα την διέκοψεν ασπασθείσα πάλιν την χείρα της.

– Γνωρίζω τον κόσμο καλλίτερα από σε, είπε. Γνωρίζω πώς οι άνθρωποι ωσάν τον Στίβα εκτιμώσι τα ζητήματα ταύτα. Λέγεις ότι ωμίλει μετ' εκείνης περί σου;.. Όχι, όχι, δεν το έκαμεν αυτό· οι τοιούτοι άνδρες διαπράττουν απιστίας, αλλ' η οικογενειακή εστία και η σύζυγος παραμένουν δι' αυτούς αντικείμενα ιερά. Προς τας τρίτας αυτάς γυναίκας μικράν αισθάνονται εκτίμησιν και τούτο ουδαμώς επιρεάζει τας προς την οικογένειαν σχέσεις των. Γνωρίζουν να χαράττουν γραμμίν διακρίσεως αδιαπέραστον μεταξύ της οικογενείας και της.. Εγώ, δεν τας εννοώ αυτάς τας διακρίσεις, αλλά το γεγονός είναι αυτό.

– Αλλά, την έκαμεν ιδικήν του.

– Άφες με να ομιλήσω, αγαπητή Δόλλυ. Είδα τον Στίβα όταν ήτο ερωτευμένος μαζί σου. Ενθυμούμαι την εποχήν καθ' ήν ήρχετο να μ' ευρίσκη και έκλαιεν ομιλών περί σου, και γνωρίζω ότι καθ' όσον παρετείνετο η μετά σου ζωή του, κατά τοσούτον ανήρχεσο εις την εκτίμησίν του. Τον ειρωνευόμεθα δε διότι εις πάσαν ευκαιρίαν επανελάμβανεν: «Η Δόλλυ είναι εξαιρετική γυναίκα». Υπήρξες δι' αυτόν θεότης και παρέμεινες τοιαύτη, η δε παρεκτροπή του αυτή δεν έχει ρίζας εντός της ψυχής του.

– Αλλά, αν το πράγμα επανελαμβάνετο;

– Δεν δύναται να επαναληφθή κατά την γνώμην μου.

– Μάλιστα.. Αλλά συ, θα συνεχώρεις;

– Ναι, θα συνεχώρουν.. Δεν θα έμενα βέβαια η ίδια, αλλά θα συνεχώρουν.. θα συνεχώρουν ως να μη είχε συμβή τίποτε, απολύτως τίποτε.

– Βεβαίως, διέκοψε ζωηρώς η Δόλλυ, ως να επανελάμβανε κάτι το οποίον πολλάκις είχε σκεφθή... διαφορετικά το τοιούτον δεν θα απετέλει πλέον συγγνώμην. Όταν κανείς συγχωρήση, πρέπει να το πράττη άνευ υστεροβουλίας. Έλα, θα σε οδηγήσω εις το δωμάτιόν σου, προσέθηκεν εγερθείσα.

Εξελθούσα, δε, περιέβαλε την Άνναν εις τους βραχιόνάς της.

– Πόσον είμαι ευχαριστημένη, αγάπη μου, διότι ήλθες· αισθάνομαι εμαυτήν καλλίτερα, πολύ-πολύ καλλίτερα!

Καθ' όλην την ημέραν η Άννα Καρένιν δεν εδέχθη κανένα και εκράτησε συντροφιά της Δόλλυ και των τέκνων της. Απέστειλε μόνον σημείωσιν προς τον αδελφόν της διά να τον ειδοποιήση να έλθη να συμφάγουν εις το σπίτι.

«Έλα, ο Θεός είναι εύσπλαγχνος!» του έγγραψεν.

Ο Ομπλόνσκυ επέστρεψεν εις την οικίαν του διά να φάγη, η δε συνομιλία υπήρξε γενική· ο Ομπλόνσκυ προέβλεπε το δυνατόν της εκ μέρους του εξηγήσεως και ανασυμφιλιώσεως.

Μετά το φαγητόν, η Κίττυ προσήλθε να ίδη την αδελφήν της. Ολίγον εγνώριζε την Άνναν Καρένιν και διηρωτάτο κάπως περιδεής πώς άρα θα την εδέχετο η μεγάλη εκείνη κυρία της Πετροπόλεως, την οποίαν όλος ο κόσμος ενεκωμιάζε! Παρατήρησε δε αμέσως ότι είχε κάμει καλήν εντύπωσιν. Η Άννα εθαύμαζε την καλλονήν και την νεότητά της και ήδη η Κίττυ ου μόνον υφίστατο την επήρειαν αυτής, αλλά και την ηγάπα σφόδρα, όπως συμβαίνει εις τας νεάνιδας της ηλικίας της εν σχέσει προς τας υπάνδρους νεαράς γυναίκας.

Η Άννα, λόγω της ζωηρότητας και του φυσικωτάτου των κινήσεών της, λόγω της δροσερότητας και πλήρους μορφής της, θα ωμοίαζε μάλλον προς νεαράν εικοσαέτιδα κόρη παρά προς γυναίκα του κόσμου, μητέρα οκταετούς παιδιού, αν δεν υπήρχεν η σοβαρά, και ενίοτε περίλυπος έκφρασις των οφθαλμών της.

Η Κίττυ συνεκινήθη και ειλικύσθη από την σκιάν εκείνην της μελαγχολίας. Μετά το φαγητόν, η Δόλλυ εισήλθεν εις τον θάλαμόν της.. Η Άννα επλησίασε ζωηρώς τον αδελφόν της, όστις ήναπτεν ένα σιγάρο.

– Στίβα, είπεν υποδείξασα εις αυτόν την θύραν διά πλαγίου νεύματος των οφθαλμών. Πήγαινε, και ο Θεός ας σε βοηθήση!

Ενόνησεν, απέρριψε το σιγάρο του και εξήλθε του δωματίου.

Η Άννα επέστρεψεν εις το διβάνι, όπου εκάθησε περικυκλωθείσα από όλα τα παιδιά.

– Και πότε θα δοθή αυτός ο χορός; ηρώτησεν η Άννα την Κίττυ.

– Την επομένην εβδομάδα.. Θα είναι ένας από τους χωρούς, εις τους οποίους διασκεδάζει κανείς πάντοτε πολύ.

– Υπάρχουν λοιπόν τοιούτοι χοροί; ηρώτησεν η Άννα μετ' ελαφράς ειρωνείας.

– Αλλόκοτον, αλλ' έτσι είνε, είπεν η Κίττυ, υπάρχουν χοροί εις τους οποίους διασκεδάζει κανείς διαρκώς και άλλοι όπου στενοχωρείται κανείς. Δεν το έχετε παρατηρήσει;

– Όχι, αγαπητή μου, δι' εμέ δεν υπάρχουν πλέον χοροί διασκεδαστικοί.

Η Κίττυ διέκρινεν εκκολαπτόμενον εντός των οφθαλμών της νεαράς γυναικός τον ειδικόν εκείνον κόσμον, όστις ήτο κλειστός δι' αυτήν.

– Θα έλθετε εις τον χορόν! ηρώτησεν η Κίττυ.

– Νομίζω ότι δεν θα δυνηθώ να το αποφύγω.

– Θα ήμην ευχαριστημένη αν είρχεσθε! Θα ησθανόμην άκραν χαράν να σας ίδω εκεί!

– Γνωρίζω γιατί επιθυμείτε να με ίδητε εις αυτόν τον χορόν! Περιμένετε απ' αυτόν πολλά και επιθυμείτε όπως πάντες συμμερισθώσι την χαράν σας.

– Πώς το γνωρίζετε; είνε αλήθεια!

– Κάτι γνωρίζω.. μου αρέσει πολύ.., συνήντησα τον κύριον Βρόνσκυ εις τον σταθμόν.

– Α; ήτο εκεί; ηρώτησεν η Κίττυ ερυθριάσασα· και τι σας είπεν ο Στίβα;

– Μου απεκάλυψεν όλα τα μυστικά. Ηυχαριστήθην εκ τούτου τα μέγιστα. Συνεταξείδευσα μετά της μητρός του κ. Βρόνσκυ. Ωμίλει μόνον δι' αυτόν, καθ' όλον το διάστημα. Είνε ο αγαπημένος της. Γνωρίζω τας προτιμήσεις των μητέρων, αλλά.

– Τι σας είπε περί αυτού;

– Α! πολλά πράγματα.. ασφαλώς, είνε ο ευνοούμενός της.

Αλλ' είνε φανερόν ότι είνε αληθώς ευγενής καρδιά. .. Ούτω, μοι διηγήθη ότι προυτίθετο να εκχωρήση ολόκληρον την περιουσίαν του εις τον αδελφόν του, και ότι ήδη, από της παιδικής του ηλικίας, είχε εκτελέσει πράξεις ασυνήθεις, είχε σώσει κάποτε μίαν γυναίκα πνιγομένην.. Εν ενί λόγω, είνε ήρωας!

Εμειδίασε δε αναλογισθείσα τα διακόσια ρούβλια, τα οποία είχε δώσει εις την γυναίκα του υπό του τραίνου καταπλακωθέντος ανθρώπου. Δεν το ανέφερεν όμως αυτό. Χωρίς να γνωρίζη διατί, της ήτο οδυνηρά η ανάμνησις της πράξεως ταύτης, ησθάνετο ότι ενυπήρχεν εις αυτήν κάτι το οποίον την έθιγε και δι' ό εμέμφετο εαυτήν και το οποίον δεν έπρεπε να συμβή.

– Ο Στίβα μένει επί πολύ πλησίον της Δόλλυ ευτυχώς! προσέθηκε διά ν' αλλάξη θέμα ομιλίας.

Ηγέρθη δε, δυσηρεστημένη κάπως, όπως εφάνη εις την Κίττυ.

– Όχι, εγώ πρώτος! Όχι, εγώ! εφώναζαν τα παιδιά επανερχόμενα εις συνάντησιν της θείας των Άννας.

– Όλα μαζί! είπεν εκείνη.

Έδραμε γελώσα εις συνάντησίν των, τα ενηγκαλίσθη και εκυλίσθη κατά γης μετά της φάλαγγος εκείνης των κατεργαρέων που εχοροπηδούσε και ανεκραύγαζεν εκ χαράς.

Όταν παρετέθη το τσάι, η Δόλλυ επέστρεψεν εις την αίθουσαν μετά του συζύγου της.
– Συνεφιλώθησαν τελείως! εσκέφθη η Άννα.

Ευτυχής δε διότι αυτή ήτο η αιτία, επλησίασε την Δόλλυ και την ησπάσθη.

Καθ' όλην την εσπέραν η Δόλλυ, κατά την συνήθειά της ειρωνεύετο ελαφρώς τον σύζυγόν της, αλλ' εκείνος εδεικνυτο φιλοπαίγμων, αλλά μετρίως φαιδρός, διά να μη αφήση να υποτεθή, ότι, συγχωρηθείς, είχε χάσει την συναίσθησιν του σφάλματός του.

Κατά την δεκάτην και ημίσειαν εσπερινήν η συνομιλία περί την οικογενειακήν τράπεζαν, πέριξ του **σαβομάρ**, διεκόπη υπό επεισοδίου συνήθους το καθ' εαυτό, το οποίον εν τούτοις έκαμεν εις όλους εντύπωσιν. Καθώς ωμίλουν περί κοινών φίλων εν Πετρούπολει, η Άννα ηγέρθη εσπευμένως και είπεν:

– Έχω τας εικόνας των εις το λεύκωμά μου. Ταυτοχρόνως δε θα σας δείξω και τον μικρόν μου Σέργιον, προσέθηκε με μειδίαμα μητρικής υπερηφανείας.

Περί την δεκάτην ώραν, καθ' ήν στιγμίν ο υιός της συνήθιζε να έρχεται να την εναγκαλίζεται προτού μεταβή να κοιμηθή ησθάνετο εαυτήν τεθλιμένην, διότι ευρίσκετο τόσο μακράν από το παιδί της.. Ησθάνετο την ανάγκην να ίδη την εικόνα του και να ομιλήση περί αυτού. Εδράξατο λοιπόν αυτού του προσχήματος και μετέβη να πάρη το λεύκωμα με το αποφασιστικόν και ελαφρόν της βάδισμα.

Η κλίμαξ ήτις έφερεν εις το δωμάτιόν της κατέληγεν εις το διάζωμα της μεγάλης κλίμακος της εισόδου.

Όταν εξήλθε του σαλονιού, κωδωνισμός ηκούσθη εις τον αντιθάλαμον.

– Τι να είνε; ηρώτησεν η Δόλλυ.

– Πολύ γρήγορα διά να έλθουν να με ζητήσουν, είπεν η Κίττυ, και πολύ αργά δι' επίσκεψιν.

– Θα είνε ασφαλώς ταχυδρόμος με επίσημα έγγραφα, είπεν ο Ομπλόνσκυ.

Αλλ' ήδη ο θαλαμηπόλος ανήρχετο διά ν' αναγγείλη, τον επισκέπτην, και η Άννα παρατηρήσασα υπεράνω του κιγκλιδώματος ανεγνώρισε τον Βρόνσκυ.

Αλλόκοτον συναίσθημα ευχαριστήσεως και φόβου ηνάγκασεν εις παλμούς την καρδίαν της. Ο Βρόνσκυ ίστατο όρθιος υπό τον λαμπτήρα, φέρων μανδύαν και κάτι αναζητών εντός του θυλακίου του. Καθ' ήν δε στιγμίν η Άννα Καρένιν έφθανεν εις το μέσον της κλίμακος, ύψωσε τους οφθαλμούς, την διέκρινε, και η έκφρασις της μορφής του εξεδήλωσε ταραχήν και διστακτικότητα.

Εκείνη έκλινεν ελαφρώς την κεφαλήν και εξηκολούθησε τον δρόμον της, αλλ' ήκουσεν αμέσως την ηχηράν φωνήν του Ομπλόνσκυ καλούντος τον φίλον του να αναβή, και την εύηχον και ήρεμον απάντησιν του τελευταίου τούτου αρνουμένου.

Όταν η Άννα επέστρεψε μετά του λευκώματος, ο Βρόνσκυ είχεν ήδη απέλθει και ο Ομπλόνσκυ διηγείτο ότι είχεν έλθει διά να τον ερωτήση περί τινος δείπνου, το οποίον παρέθετον την επιούσαν εις κάποιαν διερχομένην εκείθεν επίσημον προσωπικότητα.

– Και, με όσα και αν του είπα, δεν ηθέλησε να αναβή. Είχε το ύφος πολύ παράδοξον απόψε.

Η Κίττυ ηρυθρίασεν. Είχε πεποίθησιν ότι αυτή μόνη εγνώριζε διατί είχεν έλθει και διατί δεν ανήλθεν.

«Επέρασεν από το σπίτι μας, δεν μ' ευρήκε και εσκέφθη ότι θα ήμην εδώ· δεν εισήλθε δε, διότι εσκέφθη ότι ήτο πάρα πολύ αργά, και, επίσης, διότι ήτο εδώ η Άννα».

Πάντες ητένισαν αλλήλους χωρίς να προσφέρουν λέξιν και ήρχισαν να φυλλομετρούν το προσκομισθέν υπό της Άννας Καρένιν λεύκωμα.

Αναμφιβόλως δεν υπήρχε τίποτε το αλλόκοτον ή το ανάρμοστον εις το ότι ένας φίλος έρχεται να ζητήση από τον Ομπλόνσκυ, κατά την δεκάτην εσπερινήν ώραν, πληροφορίας επί προσυμπεφωνημένου συμποσίου και αρνείται να εισέλθη εις το σαλόνι. Όλοι εν τούτοις

εξέλαβον ως αλλόκοτον το επεισόδιον τούτο, και η Άννα, πλειότερον των άλλων, έκρινεν αυτό ως περίεργον και δυσοίωνον.

* * *

Όταν η Κίττυ, συνοδευομένη υπό της μητρός της, ανήλθε την λαμπρώς φωταγωγημένην κλίμακα, την διάκοσμον από φυτά, μεταξύ δύο στίχων πουδραρισμένων λακέδων, ο χορός μόλις είχε αρχίσει.

Η Κίττυ μόλις είχε κάμει ολίγα βήματα εντός της αιθούσης, και αμέσως εκλήθη διά το βαλς παρά του διαπρεπεστέρου των χορευτών, του περιφήμου διευθυντού του κοτιγιόν, του ωραίου Κορσούνσκυ, ανδρός νυμφευμένου.

– Εκάματε καλά που ήλθατε ενωρίς, της είπεν ο Κορσούνσκυ, περών τον βραχίονά του περί τον κορμόν της χορευτριάς του, κακή συνήθεια το να έρχεται κανείς αργά.

Εκείνη εστήριξε την αριστεράν χείρα επί του ώμου του καβαλιέρου της, και οι μικροί της πόδες με τα ροδόχροα σανδάλια διωλίσθησαν ελαφρώς και μετ' άκρας προς τον ρυθμόν της μουσικής ακριβείας, επί του λείου παρκέτου.

– Αναπαύομαι βαλσάρων μαζί σας, τι ελαφρότης, τι ακρίβεια! είπεν εκείνος επαναλαμβάνων το φιλοφρόνημα, το οποίον απηύθυνε προς όλας τας χορευτριάς του.

Η Κίττυ εμειδίασε και εξηκολούθησεν ερευνώσα την αίθουσαν υπέρ τον ώμον του συγχορευτού της. Δεν ήτο νεοφώτιστος εις τον χορόν, διά την οποίαν όλα τα πρόσωπα συγγέονται εις εντύπωσιν φαντασμαγορικήν· αλλ' ούτε ήτο από τας εκφύλους εκείνας που σύρονται κάθε βράδυ εις τους χορούς, και αι οποίαι είνε ήδη χορτασμένα από όλας εκείνας τας γνωρίμους κεφαλάς· η Κίττυ απήλαυεν απλήστως, αλλ' ήτο συνάμα κυρία εαυτής ώστε να δύναται να παρατηρή.

Εις την αριστεράν γωνίαν της αιθούσης, διέκρινε την αριστοκρατίαν της κοινωνίας συγκεντρωμένην κατά μέρος. Εκεί ευρίσκετο η ωραία Λυδία, η σύζυγος του Κορσούνσκυ, καθ' υπερβολήν έξωμος, εκεί και η οικοδέσποινα, και ο Κριβίν με την απαστράπτουσαν φαλάκραν του. Εις τον αυτόν επίσης όμιλον διέκρινε τον Στίβα και, αμέσως κατόπιν, την θελκτικήν σκιαγραφίαν και το ωραίον προφίλ της Άννας Καρένιν... και **εκείνος** δε εκεί ευρίσκετο.

Η Κίττυ δεν τον είχε επανίδει από της εσπέρας κατά την οποίαν είχε αποκρούσει την χείρα του Λεβίν. Τον ανεγνώρισαν δε αμέσως τα οξυδερκή της όμματα· και παρατήρησε μάλιστα ότι και εκείνος την εκύτταζε.

– Ένα τουρ ακόμη; Δεν είσθε κουρασμένη, ηρώτησεν ο Κορσούνσκυ ελαφρώς ασθμαίνων.

– Όχι, ευχαριστώ.

– Πού πρέπει να σας οδηγήσω;

– Η κυρία Καρένιν είνε εδώ, προς αυτήν οδηγήσατέ με.

– Εις τας διαταγάς σας, δεσποινίς.

Ο Κορσούνσκυ εξηκολούθησε το βαλς χαλαρώσας το βήμα, και, διευθυνθείς κατ' ευθείαν προς την αριστεράν γωνίαν της αιθούσης, έτεινε την χείρα προς την Κίττυ ίνα την οδηγήση πλησίον της Άννας Καρένιν.

– Εισέρχεσθε εις τον χορόν χορεύουσα; είπεν αύτη προς την Κίττυ.

– Η πριγκήπισσα Κίττυ είναι μία των πιστοτέρων μου συνεργατίδων, είπεν ο Κορσούνσκυ υποκλιθείς ενώπιον της Άννας Καρένιν, ην δεν είχε ακόμη χαιρετήσει.

Είτα δε, υποκλιθείς έτι βαθύτερον, της επρότεινεν ένα βαλς.

– Γνωρίζεσθε; είπεν η οικοδέσποινα.

– Και ποίος δεν μας γνωρίζει, την σύζυγόν μου και εμέ; ηρώτησεν ο Κορσούνσκυ, μας γνωρίζουν όπως τους άσπρους λύκους.

– Θα με τιμήσετε με ένα βαλς, κυρία;

– Οσάκις μου επιτρέπεται ν' αποφύγω τον χωρόν, τον αποφεύγω, είπεν η Άννα.

– Σήμερα ο χορός είνε υποχρεωτικός, απήντησεν ο Κορσούνσκυ.

Την στιγμήν εκείνην ο Βρόνσκυ επλησίασε τον όμιλον.

– Αφού είναι υποχρεωτικός, ας κάμωμεν ένα τουρ, είπεν η Άννα.

Δεν εφάνη αντιληφθείσα τον χαιρετισμόν του Βρόνσκυ, και εστήριξε ζωηρώς την χείρα επί του ώμου του Κορσούνσκυ.

– Τι σημαίνει αυτό; διελογίσθη η Κίττυ παρατηρήσασα ότι η Άννα είχαν υποκριθή ότι δεν είδε τον Βρόσσκυ.

Ο Βρόνσκυ επλησίασε την Κίττυ, της υπενθύμισεν ότι κρατεί την πρώτην καντρίλλια και εξέφρασε την λύπην του διότι δεν την είδεν επί τόσοσν καιρόν.

Η Κίττυ τον ήκουεν, αποθαυμάζουσα συγχρόνως την χορεύουσαν Άνναν. Ανέμενε να της προτείνη ο Βρόνσκυ ένα τουρ εις το βαλς, και τον εκύτταζε μετ' εκπλήξεως. Εκείνος ηρυθρίασε και την προσεκάλεσεν αμέσως.

Ο Βρόνσκυ έκαμε μετά της Κίττυ πολλά τουρ. Μεθ' ό η Κίττυ επανήλθε πλησίον της μητρός της, αλλά μόλις είχαν ανταλλάξει ολίγας λέξεις μετά της κομίσεως Νορδοτόνε, και ο Βρόνσκυ προσήλθε να την ζητήση διά την πρώτην καντρίλλια.

Ωμίλησαν περί ασημάντων πραγμάτων· άπαξ μόνον η συνομιλία συνεκίνησεν ζωηρώς την Κίττυ... όταν ο Βρόνσκυ την ηρώτησεν αν ο Λεβίν ευρίσκετο εις τον χορόν και της εδήλωσεν ότι του είχαν αρέσει πολύ ο άνθρωπος αυτός.. Μέχρι της τελευταίας καντρίλλιας, ο χορός υπήρξε διά την Κίττυ μαγευτικόν όνειρον χρωμάτων χαρμοσύνων, ήχων και κινήσεως. Δεν επαυε χορεύουσα παρά μόνον όταν ησθάνετο μεγάλην κόπωσην και ανεζήτει ανάπαυλαν. Χορεύουσα όμως την τελευταίαν καντρίλλια μεθ' ενός των οχληρών εκείνων νεανίσκων, προς ον δεν ηδύνατο ν' αρνηθή μίαν στροφήν, έσχεν ως βιζ-α-βι την Άνναν και τον Βρόνσκυ. Και, εκ νέου, η νεαρά γυνή της παρουσιάσθη υπό αλλοίαν μορφήν· διέκρινε παρά τη Άννα τον ερεθισμόν του θριάμβου, τον οποίον εγνώριζεν εκ πείρας. Παρετήρησεν ότι η Άννα ήτο μεθυσμένη εκ του θαυμασμού τον οποίον εξήγειρεν. Η Κίττυ ήτο εμπειρογνώμων του τοιούτου συναισθήματος, εγνώριζε τα συμπτώματά του και τα διέκρινε παρά τη Άννα: την σπινθηροβόλον και φλογεράν λάμψιν των οφθαλμών, το μειδίαμα της χαράς και του υπερερεθισμού, τα χείλη που συμπτύσσονται ακουσίως, την χάριν, την σταθερότητα και την ελαφρότητα των κινήσεων.

– Τι την εξάπτει τόσοσν; διελογίσθη, όλοι μαζί ή μόνον ένας;

Και διευκολύνουσα συνάμα την συνομιλίαν με τον νεαρόν της συγχορευτήν, παρετήρει:

– Όχι, δεν την εμέθυσεν ο θαυμασμός του πλήθους, αλλ' ο θαυμασμός ενός μόνου. Και ο άνθρωπος αυτός;.. Είναι δυνατόν να είν' εκείνος;

Κάθε φοράν που ο Βρόνσκυ συνωμίλει μετά της Άννας, τα μάτια της νεαράς γυναικός προσελάμβανον φαιδράν λάμψιν, και το μειδίαμα της ευτυχίας εκύρτωνε τα πορφύρινα χείλη της. Εφάνετο ότι κατέβαλλεν αγώνα όπως συγκρατή τας εκδηλώσεις ταύτας της χαράς, αλλά διεκρίνοντο οπωσδήποτε επί της μορφής της.

– Αλλ' εκείνος;

Η Κίττυ τον ητένισε και κατελήφθη υπό τρόμου.

Διέκρινε και επ' αυτού τας αυτάς ενδείξεις, ας έβλεπε τόσοσν καθαρά επί του κινητού καθρέπτου ον απετέλει η μορφή της Άννας. Τι είχαν απογείνει η πάντοτε γαλήνιος έκφρασίς του, η επιφυλακτική του στάσις και η ήρεμος αυτού απάθεια; Τώρα κάθε φοράν που απηθύνετο προς την Άνναν, εχαμήλωνε την κεφαλήν, ως να ήτο έτοιμος να γονυπετήση ενώπιον αυτής, και, εις το βλέμμα του, ενεφαινετο μόνη η υποταγή και ο φόβος, .. Ο χορός και οι παρεστώτες όλοι εκάλυφθησαν υπό ομίχλης εις τα μάτια της Κίττυ. Μόνον δε το αυστηρόν σύστημα της ανατροφής ης είχε τύχει, της έδιδε την δύναμιν να εξακολουθή χορεύουσα, ομιλούσα περί όλων και μειδιώσα ακόμη. Αλλ' όταν διηυθέτησαν τα καθίσματα χάριν της

μαζούρκας και όταν μερικά ζεύγη χορευτών προσέτρεξαν από τα μικρά σαλόνια εις το μέγα, η Κίττυ έκαμε κίνημα απελπισίας και φρίκης.

Είχεν αποκρούσει πέντε καβαλιέρους και δεν είχε χορευτάς διά την μαζούρκαν. Και δεν υπήρχε μάλιστα ελπίς να προσκληθή, καθ' όσον, κατόπιν του θριάμβου ον είχε καταγάγει, ουδείς ηδύνατο να υποπτεύση ότι δεν ήτο **αγγαζέ**. Δεν της έμενε παρά να δηλώση κόπωση και να παρακαλέση την μητέρα της να την οδηγήση εις το σπίτι, αλλά δεν είχε το προς τούτο θάρρος και ησθάνετο εαυτήν συντετριμμένην.

Επέρασεν εις ένα μεμακρυσμένο σαλονάκι και αφέθη να καταπέση επί τινος φωτέγι.

– Απατώμαι ίσως, δεν είδα καλά.

Και, εκ νέου, επανείδεν όσα την είχαν εκπλήξει.

– Τι σημαίνει τούτο, Κίττυ; είπεν η κόμησσα Νορδστόνε πλησιάσασα αυτήν απαρατήρητος, δεν εννοώ τίποτε.

Το κάτω χείλος της Κίττυ έτρεμεν.. Ηγέρθη αποτόμως.

– Κίττυ, δεν χορεύεις μαζούρκα;

– Όχι, όχι, είπεν η Κίττυ διά φωνής πνιγμένης εις τα δάκρυα.

– Ενώπιόν μου την εκάλεσε να χορεύσουν μαζούρκα, είπεν η κόμησσα Νορδστόνε, γνωρίζουσα ότι η Κίττυ θα κατενόει ποίος ήτο **εκείνος** και **εκείνη**. Και του είπε: «Δεν την χορεύετε με την πριγκήπισσαν Τσερμπάτσκυ;»

– Α! μου είνε αδιάφορον, μου είνε αδιάφορον αυτό! απήνησεν η Κίττυ.

Η κόμησσα Νορδστόνε μετέβη εις αναζήτησιν του Κορσούνσκυ, μετά του οποίου εχόρευσε την μαζούρκαν, και τον διέταξε ν' αναζητήση την Κίττυ και την καλέση να χορεύση. Αύτη ήνοιξε την μαζούρκαν, και, κατ' ευχήν της δεν ευρέθη εις την ανάγκην να υποστή συνομιλίαν, διότι, καθ' όλον το διάστημα ο Κορσούνσκυ έτρεχε δεξιά και αριστερά ίνα δίδη οδηγίας.

Ο Βρόνσκυ και η Άννα είχαν καθήσει σχεδόν απέναντί της.

Η Κίττυ τους έβλεπε μακρόθεν και τους επανέυρισκεν εις της φιγούρες, και όσω μάλλον τους παρετήρει, κατά τοσούτον απέκτα την πεποίθησιν ότι η δυστυχία της ήτο πλήρης. Διέβλεπε ότι ησθάνοντο εαυτούς μόνους μέσα εις την πλήρη κόσμου εκείνην αίθουσαν.

* * *

Μετά τον χορόν, άμα τη αυγή η Άννα Καρένιν απέστειλε τηλεγράφημα προς τον σύζυγόν της αγγέλουσα εις αυτόν ότι ανεχώρει αυθημερόν.

– Πρέπει να φύγω, πρέπει να φύγω! επανελάμβανε προς την νύμφην της διά τόνου τόσον αποφασιστικού, ώστε εφαινέτο ότι είχε αναμνησθή ότι είχε αφήσει εις την Πετρούπολη τόσας επειγούσας υποθέσεις, τας οποίας δεν θα ηδύνατο ν' απαριθμήση τελείως. Ναι, αληθώς, οφείλω να φύγω αμέσως σήμεραν.

– Ήλθες και εξετέλεσες αγαθήν πράξιν! είπεν η Δόλλυ διερευνώσα την μορφήν της.

Η Άννα την ητένισε με τα μάτια υγρά από τα δάκρυα.

– Μη το λέγεις αυτό, Δόλλυ. Δεν έκαμα τίποτε και τίποτε δεν ηδυνάμην να κάμω.. Τι έκαμα και τι ηδυνάμην να κάμω;.. Συ ευρήκες εντός της καρδιά σου αρκετόν έρωτα διά να συγχωρήσης.

– Αν έλειπες συ, Άννα, ο Θεός γνωρίζει τι ηδύνατο να συμβή! Πόσον είναι ευτυχής, η Άννα!

– Όχι. Γνωρίζεις διατί αναχωρώ σήμεραν και όχι αύριον; Ανάγκη να σου κάμω μίαν εξομολόγησιν η οποία με πιέζει είπεν η Άννα παρατηρούσα την Δόλλυ κατάματα.. Γνωρίζεις διατί η Κίττυ δεν προσήλθεν εις τον δείπνον; Με ζηλεύει. Έσφαλα.. υπήρξε αφορμή ο χορός αυτός να μη αποτελέση δι' αυτήν χαράν, αλλά μαρτύριον.. Αλλά πίστευσε ότι δεν είνε ιδιόν μου το σφάλμα.. Ναι.. ένα τίποτε.

Ετόνισε διά συριστικής φωνής τας τελευταίας αυτές λέξεις.

Αλλά, προφέρονσα ταύτας, ησθάνθη ότι δεν απετέλουν την αλήθειαν· όχι μόνον αμφέβαλε περί εαυτής, αλλά και συνεταράσσετο αναμνησκομένη τον Βρόνσκυ και επέσπευδε την αναχώρησίν της επί μόνω τω σκοπώ να μη τον επανίδη.

– Δεν δύνασαι να φανταστής τι γελοίαν τροπήν έλαβε το ζήτημα.. Ήθελον να τον εξωθήσω εις γάμον, και, εξαίφνης, ανέδυσεν εξ αυτού.. κάτι το όλως διαφορετικόν,. Ίσως εν αγνοία μου, χωρίς να το θέλω.

Η Άννα εκοκκίνισεν και διεκόπη.

– Ω; οι άνδρες το αντιλαμβάνονται αμέσως, παρετήρησεν η Δόλλυ.

– Θα εβυθιζόμην εις απόγνωσιν, αν αποκαλύπτετο σοβαρόν τι εκ μέρους του, ανεφώνησεν η Άννα.. Είμαι άλλωστε βεβαία, ότι όλα αυτά θα διασκεδασθώσι γρήγορα, μόλις η Κίττυ και αυτός παύσουν να με βλέπουν.

– Θα σε βεβαιώσω, άλλως τε, Άννα, ότι δεν επικροτώ εγώ αυτόν τον γάμον διά την Κίττυ. Και, αν ο Βρόνσκυ, διότι σε είδεν άπαξ μόνον, ηράσθη σου, προτιμότερον είναι να μη γείνη αυτός ο γάμος.

– Αναχωρώ, αφού κατέστησα εχθράν μου την Κίττυ, την οποίαν αγαπώ με όλην μου την καρδιά! Αλλά, θα τα διευκρινίσης συ όλα αυτά, Δόλλυ, δεν είν' έτσι;

Κατά την στιγμήν της αναχωρήσεως προσήλθεν ο Ομπλόνσκυ.

Η ευαισθησία της Άννας μετεδόθη εις την Δόλλυ, και, όταν την ενηγκαλίσθη διά τελευταίαν φοράν, της εψιθύρισε.

– Ποτέ δεν θα λησμονήσω ό,τι έκαμες δι' εμέ. Και συ, μη λησμόνει ποτέ ότι σε αγαπώ και θα σ' αγαπώ πάντοτε ως την καλλιτέραν μου φίλην.

– Δεν εννοώ διά ποίον λόγον μ' ευχαριστείς! είπεν η Άννα ασπαζομένη αυτήν και καταστέλλουσα τα δάκρυά της.

– Με εννόησες, με εννοείς, χαίρε, αγαπητή μου!

«Τώρα, όλα ετελείωσαν, και χάρις τω Θεώ!..» εσκέφθη η Άννα καθημένη επί του εδωλίου ενός κλινοφόρου βαγονίου, παραπλεύρως της θαλαμηπόλου της.

Ανεμνήσθη τότε πάνθ' όσα είχαν συμβή εν Μόσχα, ανεπόλησε τον χορόν, τον Βρόνσκυ, την μορφήν αυτού την ερωτίλην και ταπεινήν, πανθ' όσα συνέβησαν μεταξύ των και δεν ευρήκε τίποτε το επίμεμπτον εν αυτοίς.

Ηγέρθη διά να μετατρέψη τον ρουν των εντυπώσεών της, και αφήρεσε την μπελερίνα του θερμού της ταξειδιωτικού επανωφορίου. Επί στιγμήν αντελήφθη ότι άνθρωπός τις εισελθών εις το βαγόني, ένας υψηλόσωμος και ισχνός μουζικός, περιβεβλημένος μανδύαν από του οποίου έλειπον αρκετά κομβία, ήτο ο θερμαστής· τον είδε να ξεετάζη το θερμόμετρον και παρετήρησεν ότι ο άνεμος και η χιών εισώρμησαν εξόπισθέν του εις το διαμέρισμα εκείνο· αλλά πάραυτα εσυγχύσθησαν και αύθις τα πάντα.

Η φωνή ανθρώπου βυθισθέντος εντός των χιόνων κάτι της εφώναξεν εις το ους. Η Άννα αντελήφθη ότι είχαν φθάσει εις τινα σταθμόν και ότι ο οδηγός εφώναζε το όνομα του σταθμού. Εζήτησεν από την θαλαμηπόλον της να της δώση το σάλι και την μπελερίνα, τα έρριψε δε επί των ώμων της και διηυθύνθη προς την θύραν.

– Θα εξέλθη η κυρία; ηρώτησεν η υπηρέτρια.

– Ναι, έχω ανάγκην να αναπνεύσω, κάμνει υπερβολική ζέστη εδώ.

Ήνοιξε την θυρίδα. Η χιών και ο άνεμος την απώθησαν, και, παλαιόντες, κατ' αυτής, την ημπόδισαν ν' ανοίξη την θύραν. Τέλος όμως, κατώρθωσε ν' ανοίξη.

Άνθρωπός τις φέρων στρατιωτικόν μανδύαν την επλησίασε και απέφραξε το ψυχορραγούν φως του λαμπτήρος.

Αυτοστιγμή η Άννα ανεγνώρισε τον Βρόνσκυ.

Εκείνος υπεκκλίθη ενώπιόν της υψώσας την χείρα μέχρι του γείσου του πηλικίου του και τη προσέφερε τας υπηρεσίας του.

Η Άννα δεν απεκρίθη, αλλά τον ητένισεν επί πολύ, καίτοι δε ευρίσκετο εν τη σκιά, διέκρινεν εν τούτοις, ή ενόμισεν ότι διέκρινε, την έκφρασιν της μορφής και των οφθαλμών του.

Ήτο και πάλιν η ίδια εκείνη έκφρασις του αιδήμονος θαυμασμού, η οποία την προηγούμενην ημέραν τόσω βαθείαν της είχαν εμποιώσει εντύπωσιν.

Κατά το διάστημα των δύο τελευταίων ημερών, και, μίαν στιγμίν προτήτερα, επανελάμβανε προς εαυτήν συνεχώς ότι ο Βρόνσκυ ήτο δι' αυτήν τίποτε περισσότερο από ένας εκ των νέων εκείνων, τους οποίους συναντώμεν καθ' εκάστην κατά εκατοντάδας, και ότι ουδέποτε θα κατεδέχετο να προσέξη εις αυτόν ιδιαιτέρως. Και όμως ιδού ότι τώρα που τον επανεύρισκεν απροόπτως, την κατελάμβανε κάποιο συναίσθημα ευφροσύνου υπερηφανείας.

– Ηγνόουν ότι ευρίσκεσθε εις το τραίνον τούτο! Διατί ανεχωρήσατε εκ Μόσχας; ηρώτησεν.

Ο Βρόνσκυ προέφερε τα λόγια που ανέμενεν η ψυχή της νεαράς γυναικός και που εφοβείτο η λογική της.

– Συγχωρήσατέ με αν η συμπεριφορά μου σας είναι δυσάρεστος, εξηκολούθησεν εκείνος.

Ο Βρόνσκυ ωμίλει φιλοφρόνως και μετ' αιδήμονος σεβασμού αλλά μετά τόσης σταθερότητος και εμμονής, ώστε εκείνη εβράδυνε πολύ να εύρη λέξεις απαντήσεως.

– Ό,τι λέγετε είναι κακόν, είτε τέλος η νεαρά γυνή. Και, αν είσθε αγαθός, λησμονήσατε αυτά τα λόγια, όπως θα τα λησμονήσω και εγώ.

– Ουδέποτε θα λησμονήσω ούτε έν από τα λόγια σας, ούτε μίαν από τας κινήσεις σας, δεν δύναμαι να το πράξω!

– Αρκεί, αρκεί! εφώναξεν εκείνη, μάτην προσπαθούσα να προσδώση έκφρασιν αυστηράν εις την μορφήν της, ην ο Βρόνσκυ απελάμβανε δι' απλήστων βλεμμάτων.

Δραξαμένη δε της λαβής του βαγονίου, ώρμησεν επί των βαθμίδων και έφθασε ταχέως εις το επίστεγον αυτού. Χωρίς δε να ενθυμήται πλέον ούτε τους ιδίους της λόγους ούτε τους του Βρόνσκυ, κατενόησεν ότι η συνομιλία εκείνη, ήτις επί μίαν μόλις στιγμίν είχε διαρκέσει, τους είχε τρομακτικώς προσεγγίσει. Και ησθάνθη τρόμον συνάμα και ευτυχίαν.

Έμεινεν επί τινας στιγμάς σιωπηλή, είτα δε εισήλθεν εις το διαμέρισμα και ανέλαβε την θέσιν της.

Η κατάσταση της νευρικής υπερεντάσεως, ην τόσον ισχυρώς είχε αισθανθή, ενετείνετο ήδη επί μάλλον και μάλλον, και εφοβείτο έκρηξιν. Καθ' όλην την νύκτα δεν ηδυνήθη να κλείση μάτι.

Μόνον περί την πρωίαν η Άννα εναρκώθη επί του εδολίου της. Όταν δ' αφυπνίσθη ήτο πλέον ημέρα και το τραίνον επλησίαζεν εις την Πετρούπολιν. Αμέσως τότε ανελογίσθη το σπίτι της, τον σύζυγόν της, τον υιόν της και ανέκτησε τας συνήθεις της απασχολήσεως.

Μόλις το τραίνον εσταμάτησε και κατήλθεν εις την αποβάθραν η πρώτη μορφή, ην αντίκρυσεν, ήτο η μορφή του συζύγου της.

– Α! Θεέ μου! γιατί τα αυτιά του έγειναν τόσον μακρυνά; διελογίσθη παρατηρούσα την ψυχράν και τυπικήν του μορφήν και ιδίως τους χόνδρους των ώτων του, οίτινες συνεκράτουν τον γύρον του στρογγυλού καπέλλου του.

Μόλις διακρίνας την σύζυγόν του, ο Καρένιν έσπευσεν εις υπάντησίν της με τα χείλη διεσταλμένα υπό το σύνηθος αυτού αινιγματώδες μειδιάμα και παρατηρών αυτήν πυρωδώς με τα μεγάλα του και κουρασμένα μάτια.

Κάποιο συναίσθημα δυσθυμίας έπληξε την καρδίαν της Άννας όταν αντίκρυσεν το έμμονον και κεκμηκόν εκείνο βλέμμα, ως να είχεν ελπίσει ότι θα το εύρισκε διαφορετικόν. Κατεπλήσσετο δε κυρίως από το σηναίσθημα της δυσαρρεσκείας προς εαυτήν, το οποίον ησθάνθη επανευρούσα τον σύζυγόν της. Το συναίσθημα τούτο δεν ήτο νέον, το εγνώριζεν, αλλά, προτήτερα, δεν της είχε κάμει εντύπωσιν. Την φοράν αυτήν όμως το διέκρινε καθαρά και υπέφερεν εξ αυτού.

– Ναι, όπως αντιλαμβάνεσαι, πρόκειται περί συζύγου τρυφερού, προθύμου όπως αν είχομεν νυμφευθή προ ενός μόλις έτους, και όστις φλέγεται από τον πόθον να σ' επανίδη! είπεν ο Καρένιν με την βραδείαν και λεπτήν του φωνήν και με τόνον που μετεχειρίζετο πάντοτε, οοάκις ωμίλει προς αυτήν, τόνον ημείρωνα.

– Ο Σεριόγια είνε καλά; ηρώτησεν εκείνη.

– Αυτή είναι η όλη ανταμοιβή μου διά τον διάπυρον έρωτά μου; Το παιδί μας είνε καλά, πολύ καλά!

* * *

Ο Βρόνσκυ ούτε επεζήτησε καν να κοιμηθή κατά την νύκτα εκείνην.

Είχε μείνει καθήμενος επί του εδωλίου, του, κυτάζων δ' εμπρός του ασκόπως ή παρατηρών τους εισερχομένους και εξερχομένους.

Αλλά δεν έβλεπε κανένα και τίποτε. Δεν εγνώριζε και ούτε διηρώτα καν εαυτόν τι θα προέκυπτεν εκ της περιπετείας του.

Δεν εκοιμήθη καθ' όλην την νύκτα, διότι δεν έπαυσεν αναπολών απάσας τας στιγμάς καθ' ας την είχε ίδει, όλα τα λόγια τα οποία είχε προφέρει, και εικόνες δυνατού μέλλοντος εκυμαίνοντο εντός της φαντασίας του και επλήρουν εκστάσεως την καρδίαν του.

Όταν κατήλθε του βαγονίου εις την Πετρούπολιν, εσταμάτησεν ενώπιον του διαμερίσματός του διά ν' αναμείνη την έξοδον της Άννας.

Θα την ίδω μίαν ακόμη φοράν, διελογίσθη με ακούσιον μειδιάμα.

Αλλά προτού δυνηθή να ίδη την Άνναν, παρετήρησε τον Καρένιν, τον οποίον ο σταθμάρχης συνώδευε μετά σεβασμού διά μέσου του πλήθους.

– Α! ναι, ο σύζυγος!

Διά πρώτην μόλις φοράν τώρα ο Βρόνσκυ κατενόησεν ότι εκείνη συνεδέετο προς άλλον. Εγνώριζε κάλλιστα ότι η Άννα ήτο νυμφευμένη, αλλά δεν επίστευεν εις την ύπαρξιν του συζύγου τούτου, και επείσθη περί τούτου μόνον όταν τον αντίκρυσεν με την κεφαλήν, τους ώμους, τα κνήμας του με το μαύρο πανταλόνι, και, προπάντων, όταν είδε πως ο σύζυγος εκείνος, με την συναίσθησιν του ιδιοκτήτου, έλαβεν ηρέμα την χείρα της Άννας.

Είδε πώς επλησίασαν αλλήλους οι δύο σύζυγοι, και, με την οξυδέρκειαν ερωτευμένου, αντελήφθη την έλαφράν δυσφορίαν μετά της οποίας η Άννα απεκρίθη προς τον Καρένιν.

– Όχι, δεν τον αγαπά, δεν δύναται να τον αγαπά! εψιθύρισεν αποφασιστικώς ο Βρόνσκυ.

Διευθυνθείς δε προς αυτήν, αντελήφθη μετά χαράς, ότι ησθάνετο την προσέγγισιν του· είχε στραφή προς αυτόν, και κητάξασα αυτόν εξηκολούθησε την μετά του συζύγου συνομιλίαν της.

– Επεράσατε καλά την νύκτα; είπεν ο Βρόνσκυ υποκλιθείς ενώπιον της Άννας και του Καρένιν ταυτοχρόνως, αφήσας δ' εις τούτον την ελευθερίαν να κρίνη ή όχι κατά βούλησιν τον χαιρετισμόν του.

– Σας ευχαριστώ.., κάλλιστα, είπεν η Άννα.

Η μορφή της εφάινετο κουρασμένη, αλλ' εις διάστημα μιας στιγμής, όταν τον ητένισεν, οι οφθαλμοί της εφωτίσθησαν, και η φευγαλέα εκείνη ζωηρότης κατέστησε τον Βρόνσκυ ευτυχή.

Ητένισεν εκείνη τον σύζυγόν της ίνα αντιληφθή αν εγνώριζε τον Βρόνσκυ.

Ο Καρένιν παρετήρει τον αξιωματικόν μετά δυσφορίας, διερωτών εαυτόν αφηρημένος ποίος άρα γε να ήτο.

Το γαλήνιον και σταθερόν ύφος του Βρόνσκυ συνεκρούσθη προς την ψυχράν σταθερότητα του Καρένιν ως δρεπάνη επί λίθου.

– Ο κόμης Βρόνσκυ, είπεν η Άννα.

– Α! νομίζω ότι κάποτε συνητήθημεν, είπε ο Καρένιν αδιαφόρως τείνας αυτό την χείρα.

– Ανεχώρησες εκ Πετροπόλεως μετά της μητρός και επιστρέφεις μετά του υιού, προσέθηκε τονίζων κάθε συλλαβήν.

– Επανέρχεσθε αναμφιβόλως ληξιάσης της αδειάς σας; είπε προς τον Βρόνσκυ.

Και χωρίς ν' αναμείνη απάντησιν, εξηκολούθησεν αποταθείς προς την σύζυγόν του με τόνον παιγνιώδη.

– Λοιπόν! έρρευσαν πολλά δάκρυα εις την Μόσχαν κατά τους αποχαιρετισμούς;

Υπεδείκνυεν εις τον Βρόνσκυ ότι επεθύμει να μείνη μόνος μετά της συζύγου του· έφερε μάλιστα την χείρα εις τον πύλον του αλλ' ο νέος είπε προς την Άνναν:

– Θα λάβω την τιμήν να έλθω να λάβω ειδήσεις σας.

Ο Καρένιν εστήριξεν επί του Βρόνσκυ κουρασμένον βλέμμα.

– Θα λογισθώμεν πολύ ευτυχείς, είπε ψυχρώς, δεχόμεθα κατά Δευτέραν.

Είτα δε, αποχαιρετήσας οριστικώς τον Βρόνσκυ, είπε προς την σύζυγόν του φιλοπαίγμων:

Έτυχα της ευτυχίας να διαθέτω ημίσειαν ώραν διά να έλθω εις συνάντησίν σου, ηδυνήθην τοιουτοτρόπως να σου εκδηλώσω όλην μου την τρυφερότητα.

– Τονίζεις υπερβολικά τας φιλοφρονήσεις σου διά να τας αντιλαμβάνωμαι, απήντησεν εκείνη με τον ίδιον τόνον, τείνουσα χωρίς να το θέλη το ους προς τον θόρυβον των βημάτων του Βρόνσκυ, όστις εβιάδιζεν όπισθέν της.

* * *

Το πρώτον πρόσωπον το οποίον έσπευσεν εις υποδοχήν της Άννας, μόλις έφθασεν εις την οικίαν της, υπήρξεν ο υιός της: το παιδίον έδραμεν εις την κλίμακα, παρά τας νουθεσίας της διδασκαλίσης του, φωνάζον με παράφορον χαρά: «Μαμά, μαμά!» Όταν δε την επλησίασεν, έμεινε κρεμασμένον από το λαιμό της.

– Σας το είπα εγώ, πως η μαμά ήταν, είπε προς την διδασκάλισσαν, το είξευρα εγώ!

Όπως ο σύζυγός της, ομοίως και ο υιός της παρήγαγεν επί της Άννας εντύπωσιν, ήτις ωμοιάζε προς απογοήτευσιν. Τον εφαντάζετο ωραιότερον αφ' όσον ήτο. Και τώρα ήτο ηναγκασμένη να υποστρέψη εις την αληθή πραγματικότητα, διά να τον αγαπά όπως τον εύρισκεν.

Ο Σεριόγια ήτο θελκτικός με τους ξανθούς του πλοκάμους, με τα γαλανά του μάτια και με τα μικρά του ελαφρά και παχουλά ποδαράκια, μέσα εις τας καλώς εφαρμοζούσας περικνημίδας του.

Η Άννα ησθάνετο φυσικήν σχεδόν ηδονήν επί τη προσεγγίσει του και ταις θωπείαις του και κάποιαν πνευματικήν γαλήνην οσάκις συνήντα το άκακον βλέμμα του, το πλήρες εμπιστοσύνης και αγάπης, και οσάκις ήκουε τας αφελείς του ερωτήσεις.

Του παρέδιδε δώρα τα οποία του είχαν αποστείλει τα τέκνα της Δόλλυ, όποτε τη ανηγγέλθη η κόμησσα Λυδία Ιβανόβνα, μία γυραιά φίλη των Καρένιν, αποτελούσα το κέντρον ενός των κοσμικών συνδέσμων.

Ήτο γυνή υψηλού αναστήματος, πολύσαρκος, με κιτρινωπήν χροιάν καχεξίας και με ωραία μαύρα ρεμβώδη μάτια. Η Άννα την ηγάπα πολύ, την ημέραν όμως εκείνην διά πρώτην φοράν διέκρινε όλα της τα ελαττώματα.

– Λοιπόν, αγαπητή μου έφερες τον κλάδον της ελαιάς; ερώτησεν η κόμησσα Λυδία Ιβανόβνα μόλις εισελθούσα εις το δωμάτιον.

– Ναι, τώρα πλέον ετελείωσαν όλα, ουδέποτε άλλωστε υπήρξε τόσον σοβαρόν το ζήτημα, όσον το υπεθέτομεν ημείς.

Αλλά η κόμησσα Λυδία Ιβανόβνα, ήτις ενδιαφέρετο διά παν ό,τι δεν την αφεώρα προσωπικώς, είχε την συνήθειαν να μη ακούη ποτέ όσα απηυθύνοντο ειδικώς προς αυτήν.

– Μάλιστα, υπερβολική η δυστυχία και αι θλίψεις επί της γης και σήμερον είμαι εξηντλημένη.

– Τι έχετε; ηρώτησεν η Άννα καταστείλασα έν μειδίαμα.

– Αρχίζω ν' απαυδώ θραύουσα ματαίως λόγχας χάριν της αληθείας!

Ευχαριστημένη δε από το ευτυχές εκείνο αποτέλεσμα η κόμησσα Λυδία απεσύρθη εν πάση σπουδή, διότι ώφειλε να παραστή, κατά το διάστημα του απογεύματος, εις πολλά κομητάτα.

Ο Καρένιν επέστρεψεν εκ του Υπουργείου κατά τας τέσσαρας, και, όπως συνέβαινε συχνά, δεν έλαβε καιρόν να εισέλθη εις το διαμέρισμα της συζύγου του. Είχε να δεχθή διαφόρους απαιτητάς και να υπογράψη πολλά ενδιαφέροντα έγγραφα. Οι Καρένιν είχαν πάντοτε συνδαιτημόνας τρία ή τέσσαρα πρόσωπα, και η Άννα κατήλθεν εις το σαλόνι διά να δεχθή μίαν γηραιάν εξαδέλφην του συζύγου της, τον πρόεδρον του ανακτοβουλίου μετά της συζύγου του και κάποιον νέον ιδιαιτέρως συστηθέντα εις τον Καρένιν.

Εις τας πέντε ακριβώς, ο Καρένιν, εν επισήμω περιβολή με δύο παράσημα και λευκήν κραβάταν, εισήλθεν εις την αίθουσαν.

Κάθε στιγμή της ζωής του ήτο ειδικώς διατεθειμένη και κανονισμένη εκ των προτέρων. «Άνευ σπουδής και άνευ αναπαύλας», τοιούτο το αξίωμά του.

Εχαιρέτησεν όλους του τους κεκλημένους και εκάθησε αμέσως κατόπιν, μειδιών προς την σύζυγόν του.

– Μάλιστα, είπεν, η μόνωσίς μου ετελείωσε. Δεν εμπορείς να φαντασθής πόσον είνε ανιαρόν να τρώγη κανείς μόνος του!

Κατά το διάστημα του φαγητού ηρώτησε την σύζυγόν του περί των λαβόντων χώραν εν Μόσχα, ομιλών με περιφρονητικόν μειδίαμα περί του Στίβα Ομπλόνσκυ, αλλ' η συνομιλία παρέμεινε γενική.

Μετά το γεύμα ο Καρένιν επέρασεν ημίσειαν ώραν εις το σαλόνι, είτα δε, με το μειδίαμα εις τα χείλη, έθλιψε και πάλιν την χείρα της συζύγου του, απεχαιρέτησε τους ξένους του και μετέβη εις το Υπουργικόν συμβούλιον.

Η Άννα εισήλθεν εις τον θάλαμον του υιού της και επέρασεν όλον το απόγευμα μαζί του, τον επλάγιασεν εις την κλίνην του μόνη της και τον ετύλιξεν εντός των σκεπασμάτων του.

Ήτο ευτυχής διότι είχε μείνει εις το σπίτι και διότι επέρασε τας μεταμεσημβρινάς της ώρας υπό τοιαύτας συνθήκας.

Ησθάνετο εαυτήν πραΰνθεισαν, την καρδίαν της ανεκουφισμένην και διέβλεπε καθαρά ότι παν, ό,τι είχε παραστή ενώπιόν της την προτεραίαν κατά το σιδηροδρομικόν της ταξειδιον, υπό μορφήν τόσοσν ελκυστικήν, ήτο εν τη πραγματικότητί του απλούν κοινόν επεισόδιον της κοσμικής ζωής και ότι δεν είχε λόγον να ερυθρά δι' αυτό ούτε ενώπιον του κόσμου ούτε ενώπιον της ίδιας της συνειδήσεως.

Η Άννα εκάθησε προ της εστίας αναγινώσκουσα μυθιστόρημα και ανέμενε την επιστροφήν του συζύγου της. Κατά τας εννέα και μισή ήκουσε τον ήχον του κωδωνίσκου του Καρένιν, και, μετά μίαν στιγμήν, εισήλθεν ούτος εις τον θάλαμόν της.

– Ήλθες επί τέλους! είπεν η Άννα τείνουσα προς αυτόν την χείρα, ην ο Καρένιν ησπάσθη καθεσθείς παραπλεύρως της συζύγου του.

– Βλέπω τέλος ότι το ταξειδι σου επέτυχεν, είπε.

– Τελείως! απήντησεν η Άννα.

Διηγήθη δε όσα είχαν συμβή καθ' οδόν, ωμίλησε περί της μητρός του Βρόνσκυ, περί του επεισοδίου του λαβόντος χώραν άμα τη αφίξει της, περί του οίκτου ον ησθάνθη κατ' αρχάς διά τον αδελφόν της, είτα δε και διά την Δόλλυ.

– Δεν παραδέχομαι ότι πρέπει να συγχωρήται μία τιοαύτη διαγωγή, έστω και αν πρόκειται περί του αδελφού σου, είπεν αυστηρώς ο Καρένιν.

Η Άννα εμειδίασε.

Κατενόησεν ότι ο σύζυγος της ωμίλει τοιουτοτρόπως ίνα αποδείξη ότι οι δεσμοί της συγγενείας δεν θα επιρρέαζον διόλου τη ειλικρίνειαν της γνώμης του.

Εγνώριζε το διακριτικόν τούτο του χαρακτήρος του συζύγου της, και το επεκρότει.

– Λογίζομαι ευτυχής διότι παρήλθον όλα καλώς και επανήλθες.

Ο Καρένιν συνωμίλησε κατόπιν μετά της συζύγου του επί πολιτικών ζητημάτων επί τινας στιγμάς, μεθ' ό της έθλιψε την χείρα, την εφίλησεν εκ νέου και απεσύρθη εις το σπουδαστήριόν του.

– Οπωσδήποτε είνε εξάίρετος άνθρωπος, δίκαιος αγαθός και λίαν διακεκριμένος εντός του κύκλου του, διελογίσθη η Άννα καθ' εαυτήν, ως να τον υπερήσπιζε κατά κατηγορου διακηρύσσοντος ότι αυτός ο άνθρωπος δεν ήτο δυνατόν ν' αγαπηθή.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περί τα τέλη του χειμῶνος, συνεκροτήθη ιατρικόν συμβούλιον παρά τη πριγκηπίσση Τσερμπάτσκου ὅπως αποφανθῆ ποία ἦτο ἡ νόσος υφ' ἧς επασχεν ἡ Κίττυ και τι ἔπρεπε να γείνη, ὅπως τῆς επανέλθουν αι διαρκῶς εξαντλούμεναι δυνάμεις τῆς.

Ὁ ἰατρός τῆς οικογενείας τῆς εἶχε διατάξει λάδι τῆς μουρούνας, κατόπιν δε σίδηρον, επειδή ὁμως δεν παρουσιάζετο καμμία βελτίωσις, ο δε ἰατρός ἀπεφαινέτο ὅτι ἔπρεπε ν' αναχωρήσῃ τὴν ἀνοιξιν και να διαμείνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς το εξωτερικόν, ἡ πριγκηπίσση προσεκάλεσε κάποιαν ἰατρικὴν διασημότητα.

Ὁ ἀκόμη νεαρός οὗτος επιστήμων, ἕνας πολὺ ωραῖος ἀνὴρ, ἐζήτησε να στηθοσκοπήσῃ τὴν πάσχουσαν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξήτησε μετὰ προσοχῆς και εστηθοσκόπησε τὴν νοσοῦσαν τρελλὴν ἐξ εντροπῆς, ο ἰατρός παρέμεινε συνομιλῶν με τον οικογειακόν ἰατρόν.

Οὗτος ἤρχισε να ἐκθέτῃ δειλῶς τὴν γνώμην του, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο εἰς ἐκδήλωσιν ἐνάρξεως προσβολῆς φυματιώσεως, ἀλλ' ὅτι..

– Γνωρίζετε, εἶπεν ἡ ἰατρικὴ ἐξοχότης, ὅτι οὐδέποτε δυνάμεθα να διαγνώσωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς νόσου· ἐφ' ὅσον δεν υπάρχουν σπῆλαια, τίποτε το ἀσφαλές δεν υφίσταται, δυνάμεθα ὁμως να ἔχωμεν υπονοίας. Ὑπάρχουν ἐνδείξεις μόνον ἠθρέψις ἀτελής, νευρικὴ υπερῆξαφις κ.τ.λ. κ.τ.λ. Το ζήτημα λοιπὸν τίθεται ὡς ἐξῆς: Ἐπειδὴ υποπτεύομαι προσβολὴν φυματιώσεως, τι δυνάμεθα να κάμωμεν προς διευκόλυνσιν τῆς θρέψεως;

– Ἀλλὰ... ἕνα ταξειίδι εἰς το εξωτερικόν! ἐπρότεινε ο ἰατρός τῆς οικογενείας.

– Εἶμαι ἐχθρός των ταξειιδίων. Και, ἐννοεῖτε, ἀν ὑπάρχῃ ἀρχὴ φυματιώσεως, το ταξειίδιον εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν κατ' οὐδέν θα ὠφελήσῃ. Ἀνάγκη λοιπὸν να διατάξωμεν κάτι, το ὁποῖον θα διευκολύνῃ τὴν θρέψιν χωρὶς να ἐρεθίσῃ τον οργανισμόν.

Ἡ ἰατρικὴ ἐπισημότης ἐξέθηκε το σχέδιόν του ἐγκείμενον εἰς θεραπείαν διὰ τῆς χρήσεως υδάτων του Σόντεν, των ὁποίων κύριον προτέρημα εἶνε ὅτι δεν δύνανται να βλάψουν.

– Ἐντούτοις, παρετήρησεν ο ἰατρός τῆς οικογενείας, ὅστις ἠκροάτο μετὰ σεβασμοῦ τους λόγους του συναδέλφου του θα ὑπεδείκνυα τὴν ἐκ ταξειιδίου εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ὠφέλειαν λόγω τῆς μεταβολῆς των συνηθειῶν, τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τα μέρη τα προκαλοῦντα ἀναμνήσεις.. και τέλος τῆς προς τούτο ἐπιθυμίας τῆς μητρὸς τῆς πασχούσης.

– Ἀ! ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀς ἀναχωρήσουν, ἀς ἀναχωρήσουν! Φοβούμαι μόνον μὴ τῆς κάμουν κακόν αυτοί οἱ τσαρλατάνοι οἱ Γερμανοί.. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀς ἀναχωρήσουν, ἀς ἀναχωρήσουν.

Ὁ ἰατρός εἰσήλθεν εἰς το σαλόνι και ἐξέθηκεν ἐπιστημονικῶς ἐνώπιον τῆς πριγκηπίσσης, ὡς προς γυναῖκα ἐξαιρετικῶς πνευματώδη, τὴν κατάστασιν τῆς Κίττυ, και κατέληξε διὰ των ὑποδείξεων του τρόπου τῆς χρήσεως των μεταλλικῶν υδάτων, τα ὁποία ἐντούτοις δεν ἦσαν διόλου ἀναγκαῖα.

Εἰς το ἐρώτημα:

– Ἐνα ταξειίδι εἰς το εξωτερικόν θα ἦτο ὠφέλιμον;

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ σκεπτόμενος, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο να λύσῃ δυσκολώτατον πρόβλημα· τέλος δε εὐρήκε τὴν λύσιν:

«Αἱ πριγκηπίσσαι δύνανται βέβαια ν' ἀναχωρήσουν, ἀλλ' ὑπὸ τον ὅρον να μὴ δώσωσι τὴν παραμικρὰν πίστιν εἰς τους **αγύρτας** και ν' ἀπευθύνωνται διαρκῶς προς αὐτόν».

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἰατρικῆς προσωπικότητος ἡ χαρὰ ἐφάνη επανελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ πριγκηπίσση ἦτο φαιδροτάτη και ἡ Κίττυ ἐλιποθύμει ἐκ τῆς χαρᾶς. Εὐρίσκετο συχνάκις, σχεδόν διαρκῶς, ὑποχρεωμένη να ὑποκρίνεται αἰσθήματα τα ὁποία δεν ἠσθάνετο.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν του δόκτορος ἐφθασεν ἡ Δόλλυ.

Εγνώριζεν ότι επρόκειτο να συγκροτηθή ιατρικόν συμβούλιον και ήρχετο να πληροφορηθή περί της τύχης της Κίττυ, ήτις θα απεφασίζετο από της ημέρας εκείνης.

Όταν εισήλθεν εις τον κοιτώνα της αδελφής της, κοιτώνα φωτεινόν και ροδόχρουν, παρετήρησε την Κίττυ καθημένην επί μακράς χαμηλής καθέκλας πλησίον της θύρας, με τα μάτια προσηλωμένα επί μιας γωνίας του τάπητος.

Η Κίττυ ητένισε την αδελφήν της και η ψυχρά και κάπως αυστηρά έκφρασις της μορφής της απέβη έμμονος.

– Επεθύμουν να σου ομιλήσω.

– Περί τίνος; ηρώτησεν η Κίττυ ζωηρώς, ανυψώσασα την κεφαλήν μετά τρόμου.

– Περί τίνος θα σου ωμίλουν, αν δεν επρόκειτο περί της δυστυχίας σου;

– Δεν είμαι δυστυχής!

– Έλα δα, Κίττυ, νομίζεις ότι δεν γνωρίζω τι σου συμβαίνει; Τα ξεύρω όλα. Όλαις μας τα περάσαμεν αυτά.. Δεν αξίζει να πάσχεις εξ αιτίας του.

– Ναι, διότι με επεριφρόνησεν, ήρχισε λέγουσα η Κίττυ με τρέμουσαν φωνήν.. Μη το είπης αυτό, σε παρακαλώ, μη το 'πής.

– Αλλά δεν το λέγω, ούτε και κανείς άλλος το λέγει. Εγώ φρονώ ότι σε ηγάπα και σε αγαπά, αλλά.

– Αχ! αυτός ο οίκτος μου κάμνει, κακό, κραύγασαν η Κίττυ μετ' οργής.

– Δεν έχω ανάγκην παρηγοριών. Είμαι εις υπερβολήν υπερήφανος ώστε να μη επιτρέπω εις εμαυτήν αγαπώ άνθρωπον που δεν μ' αγαπά.

– Δεν λέγω το εναντίον. Πέ μου μόνον ένα πράγμα, ο Λεβίν σου ωμίλησεν;

Ο υπαινιγμός ούτος προς τον Λεβίν έκαμε την Κίττυ τελείως έξω φρενών.

Ανεπήδησεν από του καθήσματος της και ωμίλησε χειρονομούσα μανιωδώς.

– Προς τι ν' αναμιγνύωμεν τον Λεβίν εις όλα αυτά;.. Δεν εννοώ τι ευχαρίστησιν δύνασαι να βρίσκης βασανίζουσα με.. Είπα και επαναλαμβάνω ότι είμαι υπερήφανος και ότι δεν θα έκαμνα ποτέ εγώ, εκείνο που κάμνεις συ, να ξαναγυρίσης δηλαδή προς ένα άνδρα που σε προσέβαλε, που ηγάπησεν άλλην γυναίκα.. Δεν εννοώ πώς ημπορεί κανείς να ενεργήση όπως ενήργησες συ.. Συ, ημπορείς, εγώ όμως όχι!

Ητένισε δ' άμα την αδελφήν της, και, αντιληφθείσα ότι η Δόλλυ έμενε σιωπηλή και με την κεφαλήν χαμαί νεύουσαν, η Κίττυ, αντί να εξέλθη του θαλάμου της, όπως προουτίθετο προ μικρού, εκάθισε πλησίον της θύρας κρύψασα την μορφήν εντός του μανδυλίου της.

Η σιωπή διήρκεσεν επί δύο λεπτά.

Η Δόλλυ διελογίζετο την κατάστασίν της. Η ταπείνωσις την οποίαν διαρκώς συνησθάνετο την έπληττε πολύ οδυνηρότερον οσάκις της την υπενθύμιζεν αυτή της η αδελφή. Δεν ηδύνατο να πιστεύση τόσην σκληρότητα εκ μέρους της Κίττυ και επεθύμει να μη την πιστεύη.

Αλλ' αίφνης ήκουσε τον θρουν μιας εσθήτος, μετά βόμβου λυγμών παρατεταμένων, και δύο βραχίονες εξετάθησαν περί τον βραχίονά της.

Η Κίττυ ευρίσκετο γονυπετής ενώπιόν της.

– Αγαπητή, αγαπητή μου Δόλλυ, αν είξευρες πόσον είμαι δυστυχής.

Και η πλημμυρούσα από τα δάκρυα μορφή της απεκρύβη εντός των ενδυμάτων της Δόλλυ.

Αύτη εγνώριζεν ήδη παν ό,τι επεθύμει να μάθη: επείσθη ότι η δυστυχία, η αθεράπευτος δυστυχία της Κίττυ ενέκειτο εις το ότι είχεν αποκρούσει το Λεβίν, ενώ ο Βρόνσκυ την είχεν απατήσει, και ότι ήτο έτοιμη ν' αγαπήση τον Λεβίν και να μισήση τον Βρόνσκυ.

– Δεν αισθάνομαι θλίψιν, είπεν η Κίττυ, αλλά δύνασαι να κατανοήσης ότι τα πάντα απέβησαν δι' εμέ επαίσχυντα, όπως οι πάντες μου φαίνονται αγροίκοι, και μάλιστα πρώτη εγώ. Δεν δύνασαι συ ν' αντιληφθής ποία χυδαία σκέψεις με κατέχουσιν ήδη.

– Ποίας χυδαίας σκέψεις δύνασαι να έχης; ηρώτησεν η Δόλλυ μειδιάσασα.

– Τας χυδαιότερας, τας αγροικοτέρας... Δεν πρόκειται περί στενοχωρίας, ούτε περί τύψεως, είναι κάτι χειρότερο αυτό που αισθάνομαι, ωσανεί παν ό,τι υπήρχεν εν εμοί αγαθόν εξηφανίσθη αίφνης και μου έμειναν μόνον τα πονηρά και τα κακεντρεχή. Εν παραδείγματι ο μπαμπάς μου απευθύνει τον λόγον, και μου φαίνεται ότι τίποτε άλλο δεν σκέπτεται παρά να μου εύρη σύζυγον.. Η μαμά με οδηγεί εις τον χορόν, και νομίζω ότι το κάμνει διά να με ξεφορτωθή το ταχύτερον. Γνωρίζω ότι δεν είναι αληθινά αυτά, αλλά δεν εμπορώ ν' αποδιώξω αυτάς τας εντυπώσεις, είναι ισχυρότεροι, από την θέλησίν μου.. Νομίζω ότι όλοι με εμένα έχουν να κάμουν, ότι με βολιδοσκοπούν. Άλλοτε η μεγαλύτερα μου ευχαρίστησις ήτο να πηγαίνω εις τας κοσμικάς συγκεντρώσεις με φόρεμα χορού· εθαύμαζα εμαυτήν^ τώρα εντρέπομαι, νομίζω ότι ευρίσκομαι έξω του στοιχείου μου.. Επί τέλους.

Η Κίττυ εταράχθη, ήθελε να είπη ότι αφ' ης η μεταβολή εκείνη είχε απέλθει εν αυτή, ησθάνετο αποστροφήν προς τον Ομπλόνσκυ και ότι δεν ημπορούσε να τον βλέπη χωρίς να της έρχονται εις τον νουν δυσάρεστοι αναπαραστάσεις.

– Βεβαίως, όλα τώρα μου φαίνονται χυδαία, μικροπρεπή.. αιτία ίσως είναι η αρρώστια μου.

* * *

Εν τη πραγματικότητι ο μεγάλος κόσμος της Πετρούπολεως αποτελεί έν σύνολον αδιαίρετον όπου πάντες γνωρίζονται μεταξύ των και ανταλλάσσουν επισκέψεις. Υπάρχουν εν τούτοις διάφοροι κατηγορίαί μέσα εις την υψηλήν αυτήν κοινωνίαν.

Η Άννα Καρένιν είχε φίλους εις τρεις διαφόρους κατηγορίας.

Η πρώτη ήτο η του συζύγου της, ο επίσημος κόσμος, όστις συνέκειτο από συναδέλφους και από υφισταμένους του Καρένιν, συνοδευομένους και χωριζομένους αυτεπαγγέλτως και κατά διαφόρους τρόπους λόγω των διαφορών των κοινωνικών συνθηκών.

Η Άννα μόλις ανεμνήσκετο του σχεδόν θρησκευτικού σεβασμού ον είχε δοκιμάσει κατά τας πρώτας ημέρας του γάμου της προς όλας τας προσωπικότητας ταύτας.

Τώρα πλέον τας εγνώριζεν όλας, όπως γνωρίζει κανείς τους γείτονάς του εις μικράν επαρχιακήν πόλιν. Ήτο εν γνώσει των αδυναμιών και των συνηθειών ενός εκάστου, εγνώριζε ποίαί σχέσεις εβασίλευον μεταξύ των, ως και τας σχέσεις αυτών προς την κεντρικήν προσωπικότητα, και ο κόσμος αυτός των αρρένων κυβερνητικών συμφερόντων δεν κατώρθωνε να εγείρη το ενδιαφέρον της, παρά τας παραινέσεις της κομήσσης Λυδίας Ιβανόβνας, και τον απέφευγεν.

Ο δεύτερος κύκλος εντός του οποίου εκινείτο η Άννα ήτο ο της κομήσσης Λυδίας Ιβανόβνας, και τη παρεμβάσει του οποίου ο Καρένιν είχε συμπληρώσει την καριέρα του. Ούτος συνέκειτο από γυναίκας γηραιάς, ασχήμους και ευσεβείς, και από άνδρας ευφυείς, σοφούς και φιλοδόξους. Είς εκ των πνευματωδών αυτών ανδρών ωνόμαζε τον κύκλον αυτόν: «Συνείδησιν της Πετροπολιτικής κοινωνίας».

Ο Καρένιν εποιείτο περί πολλού τον κόσμον αυτόν και η Άννα, ήτις εγνώριζεν απαραμίλλως να ταυτίζηται προς τα πάντα, κατά την πρώτην περίοδον του γάμου της, ευρήκε το μέσον να εξοικονομήση εν αυτό φίλους.

Μετά την επιστροφήν της όμως εκ Μόσχας, ο κόσμος αυτός της κατέστη ανυπόφορος.

Της εφαινετο μάλιστα ότι και αυτή και όλοι εκείνοι οι άνθρωποι εφορούσαν μάσκες, και μετέβαιναν όσον αραιότερον ηδύνατο εις της κομήσσης Λυδίας Ιβανόβνας.

Η τρίτη κατηγορία των σχέσεων της Άννας ήτο ο αληθινός κόσμος, ο κόσμος των χορών, των γευμάτων, των μεγαλοπρεπών αμφιέσεων· ο κόσμος ο οποίος με το ένα χέρι εκρατείτο από την Αυλήν διά να μη διωλισθή εις τον ημίκοσμον, ον ενόμιζεν ότι περιεφρόνει, αλλά του οποίου συνεμερίζετο όλα τα γούστα.

Η Άννα είχεν εισαχθή εις τον κόσμον τούτον υπό της συζύγου του εξαδέλφου της, της πριγκηπίσσης Μπέτου Τβερσκία, η οποία είχεν εκατόν είκοσι χιλιάδων ρουβλίων εισόδημα και οποία ευθύς άμα τη αφίξει της εξαδέλφης της εις Πετρούπολιν την επήρην υπό την προστασίαν της, την περιβάλλε με μυρίας περιποιήσεις και την προσείλκυσε εις τον ίδιον της κόσμον χλευάζουσα την κόμησσαν Λυδίαν Ιβανόβναν.

– Όταν θα γείνω γρηά και άσχημη, θα κάμω και εγώ όπως εκείνη, διά σας όμως που είσθε νέα και ωραία, δεν ήλθε ακόμη η στιγμή να εισέλθετε εις αυτό το άσυλον.

Κατά τους πρώτους χρόνους η Άννα απέφυγε την πριγκήπισσαν Μπέτου, διότι η συχνή συναναστροφή του κοσμικού της κύκλου απήτει δαπάνας υπερβαινούσας τα υλικά της μέσα, αι δ' ατομικά της κλίσεις την προσείλκυον μάλλον προς τον κύκλον της κομήσσης.

Μετά την εν Μόσχα όμως διαμονήν της, εδοκίμασε το αντίθετον αίσθημα· παρημέλησε τας εναρέτους της φίλας και μετέστη εκουσίως εις τον μεγαλόκοσμον, όπου συνήντα τον Βρόνσκυ. Κάθε φοράν δε που τον έβλεπε, κάποια ειδική χαρά την συντάραττε.

Συνηθέστερον τον συνήντα παρά τη κομήσση Μπέτου, το γένος Βρονσκία και εξαδέλφη του νεαρού αξιωματικού.

Ούτος δε μετέβαινε πανταχού όπου ηδύνατο να ίδη την Άνναν, και πανταχού της εξέφραζε τον έρωτά του. Εκείνη δεν του παρείχε καμμίαν διευκόλυνσιν, αλλά πάντοτε οσάκισ τον συνήντα η ψυχή της επυρακτούτο από το αυτό αίσθημα της ψυχικής εξάψεως, υφ' ού είχε καταληφθή την ημέραν καθ' ήν τον αντίκρυσσε διά πρώτην φοράν εντός του βαγονίου κατά την άφιξίν της εις Μόσχαν.

Συνησθάνετο οσάκισ τον αντίκρυσσε την χαράν φωτίζουσαν τους οφθαλμούς της, και διαστέλλουσαν εις γλυκύ μειδίωμα τα χείλη της, και δεν ηδύνατο ν' αποσβέση την εκδήλωσιν της χαράς εκείνης.

Εν αρχή είχε πιστεύσει ότι τούτο προήρχετο εκ της ανοχής ην επεδείκνυε προς αυτόν ακολουθούντα αυτήν πανταχού· αλλ' όταν κάποτε της συνέβη να μεταβή εις τινα εσπερίδα όπου ενόμιζεν ότι θα τον εύρισκε και όπου δεν τον ευρήκε, κατενόησεν εκ της απείρου θλίψεως, ήτις την κατέλαβεν, όχι μόνον η παρακολούθησίς τον εκείνη δεν της ήτο διόλου δυσάρεστος, αλλά και ότι αυτή απετέλει το μέγιστον της ζωής της ενδιαφέρον!

Τα οχήματα διεδέχοντο άλληλα ενώπιον του ευρυτάτου μεγάρου της πριγκηπίσσης Μπέτου.

Οι επισκέπται απεβιβάζοντο επί του ευρέος προστόου και ο χονδρός Ελβετός ήνοιγε σιωπηλώς τα πελώρια θυρόφυλλα της υελοφόρου σταυλοθύρας.

Η οικοδέσποινα και οι προσκεκλημένοι της εισήλθον ταυτοχρόνως, διά θυρών αντικρυσουσών, εις το μέγα σαλόνι με τα σκιερά χρώματα, το καλυπτόμενον από παχείς τάπητας. Εις το μέσον, επί τινος τραπέζης, το χιονώδες τραπεζομάνδυλον, το αργυρούν σαμοβάρ και η διαφανής πορσελάνη των σκευών του τείου ηκτινοβόλουν υπό τας λάμπεις των λαμπάδων.

Η πριγκήπισσα Μπέτου εκάθησε προ του σαμοβάρ και αφήρεσε τα γάντια της.

Οι προσκεκλημένοι, μετακινούντες τα καθίσματά των τη βοηθεία σιωπηλών υπηρετών, διηρέθησαν εις δύο ομάδας, τον μεν περί την οικοδέσποιναν, τον δε εις το άλλο άκρον της αιθούσης παρά την σύζυγον ενός Πρεσβευτού.

Εξηκολούθουν δε κάποιαν συνομιλίαν ην εύρισκον εξαιρετικώς ευχάριστον, διότι ωμίλουν περί των Καρένιν, περί αμφοτέρων των συζύγων.

– Από του εις Μόσχαν ταξειδίου της η Άννα μετεβλήθη πολύ, έλεγε μία από τας φίλας της, έχει κάτι τι το αλλόκοτον.

– Συναπεκόμισε μαζί της την σκιάν του Αλεξίου Βρόνσκυ, είπεν η σύζυγος του πρεσβευτού.

– Ποίον γλωσσοτρώτε; ηρώτησεν η πριγκήπισσα Μπέτου.

– Τον Καρένιν, απήντησεν η Πρέσβειρα καθεσθείσα παρά την τράπεζαν και μειδιώσα.

– Λυπούμαι που δεν ήκουσα, εφώνησεν η πριγκήπισσα Μπέτσου ρίψασα βλέμμα προς την θύραν της εισόδου.

– Α! μας ήλθατε επί τέλους, είπε μετά μειδιάματος προς τον Βρόνσκυ, όστις εισήγετο ήδη.

Ο νεαρός αξιωματικός όχι μόνον ε γνώριζεν όλα τα εν τη αιθούση συγκεντρωμένα πρόσωπα, αλλά και τα έβλεπε καθ' εκάστην σχεδόν, εισήλθε, συνεπώς, μετά της αφελείας ανθρώπου επιστρέφοντος εις δωμάτιον από του οποίου εξήλθε προ μικρού μόλις.

– Ερωτάτε πόθεν έρχομαι; απήντησεν εις σχετικήν ερώτησιν της πρεσβείρας. Εν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει να δικαιολογηθώ. Έρχομαι από το «Θέατρον των Κωμωδιών»· το έχω επισκεφθή δι' εκατοστήν φοράν και πάντοτε με νέαν μου ευχαρίστησιν. Είνε απόλαυσις!.. Γνωρίζω ότι τούτο είνε προσβλητικόν δι' εμέ, αλλά στην Όπερα αποκοιμούμαι, ενώ εις την Κωμωδίαν μένω έως ότου πέση η αυλαία και διασκεδάζω.

Βήματα αντήχησαν όπισθεν της θύρας του σαλονιού και πριγκήπισσα Μπέτσου γνωρίζουσα ότι ήτο η Άννα Καρένιν έριψε βλέμμα επί του Βρόνσκυ.

Οι οφθαλμοί του νεαρού αξιωματικού δεν απεσπώντο από της θύρας, η δε μορφή του προσέλαβεν έκφρασιν καινοφανή και αλλόκοτον.

Παρητήρει φαιδρώς, ατενώς, δειλώς, υπεγειρόμενος βραδέως από του καθίσματός του. Η Άννα εισήρχετο εις το σαλόνι.

Όπως πάντοτε ευθυτενής και χωρίς ν' αφήση να παρεκτραπή η κατεύθυνσις του βλέμματός της, διέταξε, – με το ταχύ, σταθερόν και ελαφρόν βάδισμά της, το οποίον την διέκρινεν από τας λοιπάς γυναίκας του κόσμου, – τα ολίγα βήματα, τα οποία την εχώριζον από της οικοδεσποίνης, έθλιψε δε την χείρα ταύτη εμειδίασε και ητένισε με το αυτό μειδιάμα τον Βρόνσκυ.

Ο αξιωματικός εχαιρέτησε, υποκλιθείς βαθύτατα και της προσέφερε κάθισμα.

Εκείνη απεκρίθη δι' απλής κλίσεως της κεφαλής, εκοκκίνισε και εσκυθρώπασεν.

Η συνομιλία, διακοπέισα διά της αφίξεως της Άννας, απεσβέσθη ως η φλοξ λυχνίας, την οποίαν κάποιος εφύσησεν.

– Είνε αλήθεια ότι η νεαρά Βλασιέβα νυμφεύεται τον κύριον Ταπόφ;

– Δεν εννοώ πώς σκέπτονται οι γονείς. Λέγουν ότι πρόκειται περί γάμου εξ έρωτος.

– Γάμου εξ έρωτος; Τι ιδέας προκατακλυσμαίας που έχει. Ποίος ομιλεί περί έρωτος εις την εποχήν μας; είπεν η πρέσβειρα.

– Παλαιά βλακώδης μόδα, αλλ' υφίσταται ακόμη, είπεν ο Βρόνσκυ.

– Τόσον το χειρότερον δι' όσους την διατηρούν.. Δεν γνωρίζω άλλους γάμους ευτυχείς πλην των συναπτομένων διά της λογικής.

– Αλλά τότε, πόσον συχνά η ευτυχία των διά της λογικής γάμων τρίβεται ως κόνις, όταν επέλθη το αίσθημα, το οποίον απεκρούσθη! είπεν ο Βρόνσκυ.

– Αλλ' ονομάζομεν γάμον λογικής οσάκις εκατέρωθεν έχη χορτασθή ο έρωσ, διότι «ο έρωσ ομοιάζει με την σκαρλαντίνα· όλοι θα τον περάσωμεν!»

Τότε, θα έπρεπε να εμβολιαζόμεθα κατά του έρωτος, όπως κατά της ευλογίας.

Χωρίς αστεϊσμούς, εγώ είμαι πεπεισμένη, ότι, διά να γνωρίση κανείς τον έρωτα, πρέπει κατ' αρχάς ν' απατηθή και κατόπιν να επανορθώση την πλάνην του, είπεν η πριγκήπισσα Μπέτσου.

– Και μετά τον γάμον ακόμη; ηρώτησε χαριτολογούσα η πρέσβειρα.

– Ουδέποτε είναι αργά διά την βελτίωσιν μας καταστάσεως, είπεν ο διπλωμάτης.

– Ακριβώς, είπεν η πριγκήπισσα Μπέτσου, πρέπει κανείς ν' απατηθή και να ικανοποιηθή.. Τι σκέπτεσθε σεις, Άννα; προσέθηκεν απευθυνθείσα προς την νεαράν γυναίκα, ήτις παρηκολούθει την συνομιλίαν χωρίς να προσφέρη λέξιν, με έν σταθερόν αδιόρατον μειδιάμα επί των χειλέων.

– Σκέπτομαι, είπεν η Άννα παίζουσα με το ένα της γάντι.. σκέπτομαι.. αφού υπάρχουν τόσα κεφάλια, τόσαι αντιλήψεις, τόσες καρδιές, τόσα είδη ερώτων..

Ο Βρόνσκυ ανέμενε με λιποθυμούσαν καρδιάν τι επρόκειτο να είπη, και αφήκε στεναγμόν, ωσανεί είχε διαφύγει μέγαν κίνδυνον!

Έξαφνα η Άννα του είπεν αποτόμως:

– Έλαβον επιστολήν από την Μόσχαν. Μου γράφουν ότι η Κίττυ ασθενεί βαρέως.

– Αλήθεια; είπεν ο Βρόνσκυ σκυθρωπάσας.

Η Άννα του έρριψεν αυστηρόν βλέμμα.

– Η είδησις αυτή δεν σας ενδιαφέρει;

– Εξ εναντίας, μ' ενδιαφέρει πολύ. Τι άλλο σας λέγουν, αν δεν είνε αδιακρισία;.

Η Άννα ηγέρθη και επλησίασε την πριγκήπισσαν Μπέτσου.

– Δώστε μου ένα τσάι, είπε τοποθετηθείσα όπισθεν του καθίσματός της.

Ενώ δε η Μπέτσου της παρέθετε το τσάι, ο Βρόνσκυ την επλησίασε.

– Τι σας έγγραψαν; επανέλαβε.

– Σκέπτομαι συχνά, ότι οι άνδρες δεν εννοούν ό,τι δεν είνε αβρόν, είπεν εκείνη ως να ωμίλει προς εαυτήν και χωρίς ν' αποτείνεται προς αυτόν.

Έκαμε δε ολίγα βήματα και επήγε να καθήση πρό τινος κονσόλας καταφόρτου από λευκώματα.

– Μη δεν αντελήφθην καλώς την έννοιαν των λόγων σας; είπεν εκείνος προσφέρων αύτη κύπελλον τείου.

Εκείνη έρριψε βλέμμα επί του παραπλεύρωσ της ευρισκομένου καναπέ και ο Βρόνσκυ εκαθέσθη επ' αυτού.

– Ναι, προ πολλού ήδη προυτιθέμην να σας το είπω, ήρχισεν η Άννα χωρίς να τον κυττάζη; εφέρθητε κακώς, κακώς πολύ κακώς.

– Μήπως δεν γνωρίζω ότι εφέρθην κακώς; Αλλά, τις πταίει διά τούτο;

– Διατί μου το λέγετε αυτό; εψιθύρισεν η Άννα ατενίζουσα αυτόν αυστηρώς.

– Γνωρίζετε άριστα διατί, απήντησεν εκείνος αδιαστάκτως και αντιμετωπίσας γελαστά το βλέμμα της.

Εταράχθη εκείνη και όχι αυτός.

– Τούτο αποδεικνύει μόνον ότι δεν έχετε καρδιάν! είπεν η Άννα.

Αλλά το βλέμμα της έλεγεν ότι εγνώριζεν ότι είχε καρδιάν ο Βρόνσκυ, και, δη, διά τούτο ακριβώς, τον εφοβείτο.

– Το γεγονός, το οποίον υπαινίττεσθε, ήτο γοητεία και όχι έρωσ, είπεν ο νέος.

– Μη λησμονείτε ότι σας έχω απαγορεύσει να προφέρετε αυτήν την λέξιν, την χυδαίαν αυτήν λέξιν, είπεν η Άννα ριγήσασα.

Αλλ' εννόησεν αυτοστιγμεί ότι διά μόνης της φράσεως εκείνης «σας έχω απαγορεύσει» ανεγνώριζεν εαυτή δικαιώματα επ' εκείνου και τον ενεθάρρυνε να της ομιλή περί έρωτος.

– Είνε καιρός τώρα αφ' ότου επεθύμουν να σας το είπω, εξηκολούθησε παρατηρούσα αυτόν κατάματα και αποφασιστικώς με την μορφήν πεφλογισμένην, ήλθον δε σήμερα επίτηδες, διότι εγνώριζα ότι θα σας έβλεπα. Ήλθα διά να σας είπω ότι το ζήτημα αυτό πρέπει να τελειώση. Ουδέποτε ηρυθρίασα ενώπιον ουδενός και σεις με υποχρεώνετε να αισθάνωμαι εμαυτήν ένοχον κατά τινα λόγον.

– Τι επιθυμείτε παρ' εμού; είπεν εκείνος απλώς και με τόνον σοβαρώτατον.

– Επιθυμώ να επιστρέψητε εις Μόσχαν διά να ζητήσητε συγγνώμην από την Κίττυ.

– Δεν το επιθυμείτε αυτό; είπεν εκείνος.

– Διέβλεπεν ότι η Άννα έλεγεν ό,τι εβίαζεν εαυτήν να λέγη και όχι ό,τι πράγματι επεθύμει να είπη.

– Αν με αγαπάτε, όπως λέγετε, επέλλισεν εκείνη, κάμετε ό,τι πρέπει διά να είμαι ήσυχος.

Η μορφή του Βρόνσκυ εφωτίσθη.

– Δεν βλέπετε ότι αποτελείτε δι' εμέ ολόκληρον την ζωήν μου; Αλλ' αγνοώ την ησυχίαν και δεν δύναμαι να σας την μεταβιβάσω. Την ζωήν μου ολόκληρον, τον έρωτα ναί.. Δεν δύναμαι να φαντασθώ πώς είναι δυνατόν να υπάρχη το μεν άνευ του δε. Σεις και εγώ αποτελούμεν έν άτομον, μίαν ύπαρξιν. Δεν διαβλέπω εις το μέλλον το δυνατόν της ησυχίας ούτε διά σας, ούτε δι' εμέ. Διαβλέπω την απελπισίαν, την δυστυχίαν.. την συμφοράν.. Διαβλέπω όμως και την ευτυχίαν ομού, και ποίαν ευτυχίαν! Δεν είναι δυνατή η ευτυχία αύτη; προσέθηκε διά του άκρου των χειλέων, αλλά το ήκουσεν εκείνη.

Ενέτεινε δ' απάσας τας δυνάμεις του πνεύματός της διά να του απαντήση όπως επεθύμει, αλλ' αντί τούτου, προσήλωσεν επ' αυτού το ακτινοβολούν εξ έρωτος βλέμμα της και δεν απεκρίθη τίποτε.

«Ιδού η ευτυχία!» εσκέφθη εκείνος μετ' εκτάσεως. «Ενώ εγώ απελπιζόμενη και εσκεπτόμην ότι δεν θα εξευρίσκετο ποτέ λύσις, ιδού ότι μ' επισκέπτεται η ευτυχία.. Με αγαπά. Μου το βεβαιώνει».

– Κάμετέ το λοιπόν προς χάριν μου, μη μου λέγετε ποτέ τοιαύτα λόγια και θα είμεθα καλοί φίλοι, είπεν εκείνη, ενώ το βλέμμα της επέτρεπε να νοηθώσιν όλως τ' αντίθετα.

– Φίλοι ουδέποτε θα καταστώμεν το γνωρίζετε άριστα. Θα γίνωμεν όμως ή οι ευτυχέστεροι ή οι δυστυχέστεροι των ανθρώπων, τούτο δε εξαρτάται από σας.

Ηθέλησε να του απαντήση, αλλ' εκείνος την διέκοψεν.

– Έν μόνον σας ζητώ, σας ζητώ το δικαίωμα του ελπίζειν, του πάσχειν όπως τώρα, αλλ' αν και τούτο ακόμη δεν είναι δυνατόν, διατάξατέ με να εξαφανισθώ και θα εξαφανισθώ. Αν η παρουσία μου σας στενοχωρή δεν θα μ' επανίδητε πλέον.

– Δεν ζητώ να σας αποφύγω.

– Μη λοιπόν προσπαθήτε να μεταβάλλετε τίποτε. Αφήσατε τα πράγματα ν' ακολουθήσουν τον δρόμον των, είπεν ο νέος διά φωνής τρεμούσης.. Ιδού ο σύζυγός σας.

Πράγματι, ο Καρένιν εισήρχετο εις την αίθουσαν με την επιβλητικήν και αδεξίαν του στάσιν. Αφ' ού δ' έρριψε βλέμμα επί της συζύγου του και του Βρόνσκυ, επλησίασε την οικοδέσποιναν και έλαβε κύπελλον τείου, μεθ' ό ήρχισε να ομιλή με την βραδείαν και ηχηράν φωνήν του, υπό τον παιγνιώδη τόνον, όστις του ήτο συνήθης.

– Ο Ραμπουγιέ σας είναι πλήρης! είπε παρατηρών τον κύκλον των κεκλημένων, αι Χάριτες και αι Μούσαι!

Ο Βρόνσκυ και η Άννα εξηκολούθουν να μένωσι παράμερα πλησίον της μικράς τραπέζης.

– Το πράγμα αρχίζει να γίνεται απρεπές, είπε μία κυρία.

– Τι σας έλεγα; παρετήρησεν η φίλη της Άννας.

Αλλ' ήδη όλαι αι κυρίαί, μη εξαιρουμένης και της πριγκηπίσσης Μιαγκάια και της Μπέτσυ, είχαν αντιληφθή τον Βρόνσκυ και την Άνναν απομονωμένους ως να τους εστενοχώρει ο γενικός κύκλος.

Μόνον ο Καρένιν δεν είχε στρέψει τα βλέμματα ουδ' εφ' άπαξ προς το μέρος αυτών και δεν είχε διακόψει την συζήτησιν, ήτις τον ενδιέφερεν.

Αντιληφθείσα την εντύπωσιν ην παρήγεν ο μονόλογος αυτός εντός της αιθούσης της, η πριγκηπίσσα Μπέτσυ έθηκεν αντικαταστάτιδα εις την θέσιν της διά ν' ακούση τον Καρένιν και επλησίασε την Άνναν.

– Γοητεύομαι πάντοτε οσάκις ακούω τον σύζυγόν σας, λόγω της φωτεινότητος και της σαφηνείας των λόγων του, είπεν. Αι πολυπλοκώτεροι των ιδεών μου καθίστανται ευληπτότατοι όταν τας αναπτύσσει αυτός.

– Ω ναί! είπεν η Άννα μετά μειδιάματος ακτινοβολούντος εξ ευτυχίας και χωρίς να εννοή ούτε μίαν καν λέξιν αφ' όσα της έλεγεν η Μπέτσυ.

Επλησίασε δε εις την μεγάλην τράπεζαν και έλαβε μέρος εις την γενικήν συνομιλίαν.

Ο Καρένιν έμεινε επί ημίσειαν ακόμη ώραν, μεθ' ό επλησίασε την σύζυγόν του και την εκάλεσε ν' απέλθωσιν ομού. Αλλά χωρίς να τον κυττάξη εκείνη, απεκρίθη ότι θα έμενε διά το δείπνον. Ο Καρένιν εχαιρέτησε και απεσύρθη.

Μετά το σουπέ, ο ηνίοχος του Καρένιν μετά δυσκολίας συνεκράτει τον τεφρόχρουν ίππον, όστις, ριγών εκ του ψύχους, εποδοκτύπα ενώπιον του προστόου. Ο δε λακές, όρθιος, είχε ανοίξη την θυρίδα καθ' όν χρόνον η Άννα, απήλλασε γοργώς τας δαντέλλας της περιχειρίδος της καρφωθείσας εις τας πορποπερόνας της γούνας της, και, με χαμηλωμένην την κεφαλήν ηκροάτο μετ' εκτάσεως τους λόγους του συνοδευόντος αυτήν Βρόνσκου.

– Αναμφιβόλως, δεν μου έχετε είπει τίποτε, και, άλλως τε, τίποτε δεν ζητώ, γνωρίζετε όμως ότι εκείνο του οποίου έχω ανάγκην, δεν είναι η φιλία σας... μίαν μόνον ευτυχίαν παραδέχομαι υπάρχουσαν εν τη ζωή και αποτελείται αύτη από την λέξιν εκείνην, την οποίαν δεν αγαπάτε.. Ναι, από τον έρωτα!

– Τον έρωτα;.. επανέλαβεν εκείνη βραδέως και διά φωνής ενδομούχου, και, εξαίφνης, έχουσα ήδη απαλλάξει τας δαντέλλας της, προσέθηκε:

– Δεν την αγαπώ αυτήν την λέξιν, διότι σημαίνει πάρα πολλά δι' εμέ, πολύ περισσότερα αφ' όσα σεις δύνασθε να εννοήσητε.

– Ω ρεβουάρ!

Του έτεινε την χείρα, διήλθε με βήμα γοργόν ενώπιον του θυρωρού και εισεπήδησεν εντός της αμάξης.

* * *

Ο Καρένιν δεν διείδε τίποτε το απρεπές εις το ότι η σύζυγός του είχε παρακαθήσει εις την τράπεζαν ιδιαιτέρως μετά του Βρόνσκου και εις το ότι ούτοι διεξήγαγαν ζωηράν συνομιλίαν, παρετήρησεν όμως ότι άλλα πρόσωπα εν τη αιθούσει είχαν κρίνει την συμπεριφοράν εκείνην έκτροπον, και, διά τον λόγον αυτόν, την έκρινε και αυτός απρεπή. Απεφάσισε δε να ομιλήση περί τούτου προς την σύζυγόν του.

Όταν επέστρεψεν εις την οικίαν του ο Καρένιν μετέβη κατ' ευθείαν εις το γραφείον του, κατά την συνήθειάν του, εκάθησεν επί του ανακλιντήρος του, ήνοιξεν έν βιβλίον και ανέγνωσε μέχρι της πρώτης πρωινής ώρας, όπως έπραττε κατά πάσαν ημέραν, από καιρού εις καιρόν μόνον, έτριβε το ευρύ του μέτωπον και ανεκίνει την κεφαλήν ως διά να αποδιώξη κάτι.

Κατά την συνήθη ώραν ανήλθεν εις τον θάλαμόν του, αλλά, αντί να ευρεθή απησυχολημένος όπως πάντοτε με τας υποθέσεις του Κράτους, εσκέπτετο τώρα μόνον την σύζυγόν του.

Ο Καρένιν, αντιθέτως προς την συνήθειάν του, δεν εξηπλώθη επί της κλίνης του, αλλ' ήρχισε να διασκελίξη το δωμάτιον, με τας χείρας ηνωμένας όπισθεν της ράχεώς του.

Όταν ο Καρένιν απεφάσισεν ότι ώφειλε να ομιλήση προς την σύζυγόν του, η απόφασις αύτη του είχε φανή απλουστάτη και εύκολος την εκτέλεσιν· αλλ' αναλογιζόμενος τώρα το απροσδόκητον αυτό γεγονός, ευρήκε την εκτέλεσίν της πολύ δύσκολον.

Ο Καρένιν δεν ήτο ζηλότυπος.

Η ζηλοτυπία, κατά την αντίληψίν του, απετέλει ύβριν προς την σύζυγόν εις την οποίαν πρέπει να έχη κανείς εμπιστοσύνην.

Δεν εσκέπτετο διά ποίον λόγον έπρεπε να έχη την πεποίθησιν ότι η νεαρά του γυνή θα τον ηγάπα πάντοτε, αλλά και δεν ησθάνετο καμμίαν δυσπιστίαν, και διά τον λόγον τούτον είχε εμπιστοσύνην εις αυτήν και διελογίζετο ότι έπρεπε να έχη εμπιστοσύνην.

Τώρα, καίτοι αι περί ζηλοτυπίας ιδέαι του παρέμενον αι αυταί, ησθάνετο εν τούτοις ότι ευρίσκετο ενώπιον καταστάσεως εκφευγούσης της λογικής.

Διά πρώτην φοράν, διηρώτα εαυτόν αν η σύζυγος του ήτο δυνατόν να αγαπά άλλον, και έμεινε περίτρομος προ του ερωτήματος τούτου.

Δεν απεξεδύθη και εξηκολούθησε να βηματίζει κατά μήκος και πλάτος με το κανονικό του βάδισμα.

– Ναι, εσκέπτετο, πρέπει να λάβω μίαν απόφαση και πρέπει να της είπω την γνώμη μου και την απόφασίν μου.

– Αλλά, να της είπω τι; Ποίαν απόφαση; Τι έλαβε χώραν; Τίποτε! Συνομίλησε μαζί του επί πολύ κάπως; Πόσαι γυναίκες εις τας κοσμικάς συγκεντρώσεις δεν ομιλούν επί τόσον μετ' άλλων ανδρών, πλην των συζύγων των; Έπειτα.. το να φανώ ζηλότυπος, αποτελεί ταπείνωσιν, και δι' εμέ και δι' αυτήν.

Αλλά, πάραυτα, αι αντίθετοι ιδέαι εκυριάρχησαν αυτού.

Έτριψε το μέτωπόν του και εκάθησεν εντός του καλλωπιστηρίου της συζύγου του.

Όταν εκύτταξε την τράπεζαν της Άννας, επί της οποίας υπήρχε κάποια αρχή σημειώματος, οι διαλογισμοί του έλαβον άλλην τροπήν. Έρχισε να σκέπτεται την γυναίκα του και ν' αναλογίζεται όσα εκείνη ησθάνετο και εσκέπτετο.

Διά πρώτην φοράν τότε, αναπαρέστησεν εαυτώ εις ζωηράς γραμμάς την ατομικήν ζωήν της Άννας, τας ιδιαιτέρας της σκέψεις, τας επιθυμίας της και τας ιδέας, τας οποίας ηδύνατο και ώφειλε να έχη· η ατομική του ζωή του εφάνη τότε τόσον τρομακτική, ώστε έσπευσε να την αποδιώξη μακράν της αντιλήψεώς του.

– Οφείλω να σκεφθώ, να λάβω μίαν απόφαση, να επέμβω και να θέσω τέρμα εις όλα αυτά, είπεν υψηλοφώνως.

– Το ζήτημα των αισθημάτων της, εκείνο που δύναται να συμβαίνει εντός της ψυχής της, είναι ζήτημα της ιδίας της συνειδήσεως και αφορά την θρησκείαν. Λοιπόν, το ζήτημα αυτό των ιδιαιτέρων της συναισθημάτων δεν αφορά εμέ. Καθήκον εμού ως αρχηγού της οικογενείας, επιφορτισμένου την διεύθυνσιν αυτής, το καθήκον μου ως προσώπου υπευθύνου εν μέρει είναι να της υποδείξω τον κίνδυνον, τον οποίον προβλέπω, να την προειδοποιήσω περί τούτου και να χρησιμοποιήσω μάλιστα την εξουσίαν μου· οφείλω να εξηγηθώ μαζί της.

Και ο Καρένιν διέβλεπεν ήδη ευκρινώς τι ώφειλε να είπη προς την σύζυγόν του.

Συνέθεσε λοιπόν εντός της κεφαλής του ευκρινέστατα και σαφέστατα, ως αληθή επίσημον έκθεσιν, την προσφώνησιν, ην θ' απηύθυνε προς την σύζυγόν του.

– Οφείλω: 1ον να εξηγήσω την σημαντικότητα της κοινής γνώμης και των συνεπειών αυτής· 2ον θρησκευτική ερμηνεία του γάμου· 3ον αν υπάρξη λόγος, να υποδείξω την συμφοράν που δύναται να απειλήση τον υιόν μας, 4ον να της υποδείξω τας συνεπείας μιας τολαύτης πράξεως, δι' αυτήν την ιδίαν.

Κάποιον όχημα εσταμάτησεν ενώπιον της οικίας.

Ο Καρένιν έμεινεν όρθιος εν τω μέσω της αιθούσης.

Βήματα γυναικεία αντήχησαν επί της κλίμακος.

Έκουε προσεγγίζοντα τα βήματα της Άννας.

Η Άννα εβάδιζε με την κεφαλήν κεκλιμένην και παίζουσα με τους κροσούς του επωμίου της.

Η μορφή της ηκτινοβόλει ζωηράν λάμψιν, αλλά δεν ήτο ακτινοβολία φαιδρά, ανεμίμνησκε την τρομεράν έκρηξιν πυρκαϊάς εν τω μέσω ζοφεράς νυκτός.

Διακρίνασα τον σύζυγόν της, ανύψωσε την κεφαλήν και εμειδίασεν, ως να εξήρχετο από κάποιον όνειρον.

– Δεν εκοιμήθης ακόμη; Αυτό είναι εκπληκτικόν, είπεν αφαιρέσασα τον πέπλον της και βαδίσασα κατ' ευθείαν προς το καλλωπιστήριόν της χωρίς να σταματήσει.. Είναι καιρός να κοιμηθής, Αλέξιεφ Αλεξάνδροβιτς, προσέθηκεν από του θαλάμου της.

– Άννα, έχω να σου ομιλήσω.

– Εις εμέ; έκαμεν εκείνη έκπληκτος.

Επλησίασε δε εις το κατώφλι της θύρας και τον εκύτταξε.

– Τι έχεις να μου πης;

Εκάθην.

– Άριστα! ας ομιλήσωμεν, αν είναι ανάγκη. Αλλά θα ήτο φρονιμότερον να κοιμηθώμεν.

– Άννα, πρέπει να σε πληροφορήσω, είπεν ο Καρένιν.

– Να με πληροφορήσης; περί τίνος.

Το βλέμμα της ήτο τόσο φυσικόν και τόσο εύχαρι, ώστε κάθε άνθρωπος όστις δεν την είχε γνωρίσει τόσο στενώς όσον ο Καρένιν, δεν θα ηδύνατο να διακρίνη ουδέν το προσποιητόν ούτε εις τον τόνον ούτε εις την σημασίαν των λόγων της.

Ο Καρένιν όμως, όστις την εγνώριζεν, όστις είξευρεν ότι όταν θα κατεκλίνετο μετά πέντε λεπτά, θα του εξήτηι τον λόγον, όστις είξευρεν ότι θα του ανεκοίνου αμέσως και την μάλλον ασήμαντον χαράν της ως και την ελαχίστην της θλίψιν, ο Καρένιν, βλέπων αυτήν υπό τοιαύτην έκφρασιν, κατενόησεν ότι κάτι συνέβαινε.

Διείδεν ότι το βάθος της ψυχής της Άννης, το οποίον έως τότε ήτο πάντοτε ολάνοικτον εις αυτόν, ήτο τώρα κατάκλειστον.

– Επιμένω να σε πληροφορήσω, είπεν εκείνος διά φωνής βραδίας, ότι διά της ελαφρότητος και της απρονοησίας σου, δύνασαι να δώσης εις τον κόσμον προσχήματα να ομιλή περί σου. Η υπερβολικά ζωηρά σου συνομιλία μετά του κόμητος Βρόνσκυ (προέφερε δε το όνομα τούτο επισήμως και ηρέμα) είλκυσε την προσοχήν του κόσμου.

Ομίλει και παρετήρει τα γελαστά της μάτια, τα οποία τον ετρόμαζον τώρα λόγω του ακατανοήτου της εκφράσεώς των, και ησθάνετο το όλως ανωφελές των λόγων του.

– Διαρκώς όμοιος είσαι! απήντησεν εκείνη ως να μη τον εννοούσε και παίρνοντας, από όσα της είχαν είπει, την τελευταίαν του μόνον φράσιν. Πότε είσαι δυσηρεστημένος διότι με βλέπεις στενοχωρημένην, πότε στενοχωρείσαι διότι διασκεδάζω. Απόψε δεν εστενοχωρήθην, αυτό σε παροργίζει;

Ο Καρένιν εισώπησε και έτριψε το μέτωπον και τα μάτια του.

Κατενόησεν ότι αντί να προειδοποιήση την σύζυγόν του ότι διέτρεχε τον κίνδυνον να παρεξηγηθή από τον κόσμον, προσέθιγε την συνείδησίν της και ότι επάλαιεν ενώπιον φανταστικού τείχους.

– Ιδού τι εμμένω να σου είπω, και σε παρακαλώ να με ακούσης. Γνωρίζεις, ότι δι' εμέ, η ζηλοτυπία είναι αίσθημα ταπεινωτικόν, και διά τούτο ουδέποτε θ' αφεθώ να κυριευθώ παρ' αυτής. Υπάρχουσιν όμως μερικά υποχρεώσεις, τας οποίας δεν δύναμεθα να περιφρονώμεν ατιμωρητεί. Δεν είμαι εγώ ο αντιληφθείς ότι κάτι παρέλειψες σήμερα, αλλά, συμφώνως προς την εντύπωσιν ην παρήγαγες επί της συγκεντρώσεως, άπαντες παρετήρησαν ότι δεν προσεφέρθης όπως θα ήτο αρμόζον.

– Όχι, απ' αυτά δεν εννοώ τίποτε! είπεν η Άννα υψώσασα τους ώμους.

«Ός προς αυτόν, του είναι αδιάφορον», εσκέφθη η Άννα, «αλλά το παρετήρησε και το επρόσεξεν ο κόσμος, και αυτό τον ανησυχεί».

Ηγέρθη διά να επιστρέψη εις τον κοιτώνα της, αλλ' εκείνος προουχώρησεν ως να ήθελε να την σταματήσει.

Η Άννα δεν τον είχεν ακόμη αντιληφθή τόσο άσχημον και σκυθρωπόν.

Εσταμάτησε, και ανατείνας την κεφαλήν προς τα οπίσω πλαγίως, ήρχισε με νευρικάς κινήσεις ν' αποσπά τας καρφίδας από τα μαλλιά της.

– Σε ακούω, είπεν επισήμως και με τόνον ειρωνικόν. Σε ακούω με πολύ ενδιαφέρον, διότι θα επεθύμουν να εννοήσω περί τίνος πρόκειται.

Ομίλει και εξεπλήσσετο διά την σταθερότητα του τόνου της φωνής της και διά την εκλογήν των λόγων της.

– Δεν έχω διόλου το δικαίωμα ν' αναμιχθώ εις όλας τας λεπτομερείας των αισθημάτων σου. Θεωρώ τούτο ανωφελές, και μάλιστα επικίνδυνον.. Ερευνώντες εντός της ψυχής μας, εξαναγκάζομεν κάποτε ν' αναδύωσιν εκείνα, τα οποία έπρεπε να μένουν άόρατα. Τα αισθήματά σου τα ατομικά αφορώσι την ιδίαν σου συνείδησιν· αλλά και ενώπιόν σου, και

ενώπιον εμού αυτού, και ενώπιον του Θεού, είμαι υποχρεωμένος να σου υπενθυμίσω το καθήκον σου. Η ζωή μας είναι συνδεδεμένη, και όχι υπό των ανθρώπων, αλλ' υπό του Θεού. Μόνον έγκλημα δύναται να θραύση τα δεσμά αυτά, και τα τοιούτου είδους εγκλήματα προκαλούν πάντοτε την τιμωρίαν.

– Δεν εννοώ τίποτε! είπεν εκείνη. Ω! Θεέ μου, και προς μεγίστην μου δυστυχίαν, είμαι και τρελλή από τη νύστα ..

Ανεζήτησε δε μέσα στα μαλλιά της τας τελευταίας καρφίδας.

– Έλεος Άννα, μη ομιλείς τοιουτοτρόπως, ίσως να απατώμαι, αλλά πιστεύσέ με, παν ό,τι λέγω, το λέγω τόσον δι' εμέ όσον και διά σε. Είμαι σύζυγός σου και σε αγαπώ.

Προς στιγμίν η μορφή της Άννας εσκυθρώπασε και η ειρωνεία του βλέμματός της απεσβέσθη· αλλ' οι λόγοι εκείνοι· «σε αγαπώ» την εξηρέθιζον.

– Αγαπά; Είναι ικανός ν' αγαπά; Αν δεν ετύχαινε να ακούση ότι υφίσταται ο έρωσ, ούτε θα εχρησιμοποίηε καν την λέξιν αυτήν. Δεν γνωρίζει μάλιστα ούτε τι έστι έρωσ.

– Αλέξιε Αλεξάνδροβιτς, αληθινά, δεν σ' εννοώ, είπεν. , επέ καθαρά ό,τι έχεις να πης.

– Άφες με να τελειώσω.. Σε αγαπώ... αλλά δεν ομιλώ περί εμού, τα πρόσωπα τα οποία αφορά τούτο απ' ευθείας είναι ο υιός μας και συ η ίδια. Ίσως οι λόγοι μου σου φαίνονται παράκαιροι· ίσως και ν' απατώμαι.. Εν τοιαύτη περιπτώσει, σε παρακαλώ να με συγχωρήσης· αλλ' αν αναγνωρίζης ότι αι παρατηρήσεις αύται παρουσιάζουν κάποιαν βασιμότητα, και αν σοι το υπαγορεύη η καρδιά σου, εξηγήσου, σε παρακαλώ.

Χωρίς να εννοή, ο Καρένιν έλεγε κάθε άλλο πλην εκείνου το οποίον προτιθέτο να είπη.

– Δεν έχω τίποτε να εξηγήσω, είπεν εκείνη ζωηρώς αίφνης, καταστείλασα μετά κόπου έν μειδίαμα. Άλλως τε, αλήθεια, είναι καιρός να κοιμηθώμεν.

Ο Καρένιν ανέπεμψε στεναγμόν και εξήλθε του σαλονίου.

Από της εσπέρας εκείνης ζωή όλως νέα ήρχισε διά τον Καρένιν και την σύζυγόν του.

Η Άννα μετέβαινε εις τας κοσμικάς συγκεντρώσεις, εσύχναζεν εις της πριγκηπίσσης Μπέτου και πανταχού συνήντα τον Βρόνσκυ.

Ο Καρένιν το έβλεπεν, αλλ' ουδέν ηδύνατο να πράξη.

Εις όλας του τας αποπείρας όπως επιτύχη μίαν εξήγησιν, εκείνη αντέτασσε το αδιείσδυτον τείχος της γελαστής καταπλήξεως.

Εξωτερικώς η ζωή των παρέμενε η αυτή, αλλ' αι ιδιαίτεροι σχέσεις των είχαν μεταβληθή ριζικώς.

Πάντοτε οσάκις ανελογίζετο την κατάστασίν του ή την θέσιν του, εσκέπτετο ότι ώφειλε να δοκιμάση και νέαν απόπειραν.

Διητήρει ακόμη την ελπίδα να επαναγάγη την σύζυγόν του εις λογικάς συναισθήσεις διά της τρυφερότητος και της πειστικότητος, αλλά μόλις ήρχιζε να ομιλή μετ' αυτής, κατενόει ότι το πνεύμα του κακού και του ψεύδους, το οποίον είχε λάβει κατοχήν της Άννης, διωχετεύετο και εις αυτόν τον ίδιον και τον ημπόδιζε να εκφράση εκείνο, το οποίον προτιθέτο να της είπη.

Απηυθύνετο προς αυτήν με τον αόριστον της φωνής του τόνον, αλλά εις τον τόνον αυτόν του ήτο αδύνατον να διατυπώση τους λόγους ους ώφειλε να προφέρη.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.